

## Mângâierile apostolului (1:1-11)

Este foarte interesant că Pavel începe epistola printr-un pasaj dedicat mângâierii în suferință. El Îl binecuvintează pe Dumnezeu, Cel care este Tatăl Domnului Isus Hristos, Cel care L-a sprijinit pe Fiul Său în toate suferințele Sale. El este Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri. Dumnezeu cel mare și sfânt, Dumnezeu cel înfricoșat care este un foc mistuitor este și Dumnezeu mângâierilor. Dar înaintea de a fi un Dumnezeu al mângâierii, El este Părintele îndurărilor. Îndurarea, mila, iertarea izvorăsc DIN Dumnezeu. Aceasta este însăși esența caracterului lui Dumnezeu. Dumnezeu nu trebuie să Se străduie să fie bun, nu trebuie să Își propună să fie îndurător, nu trebuie să împrumute ideea de îndurare din altă parte sau de la altcineva. Îndurarea este însăși esența ființei Sale. Și aici nu este vorba de a fi BUN doar, ci de a fi îndurător, de a arăta îndurare celor care merită moartea, celor care Îl urăsc și Îl leapădă. Îndurarea se manifestă prin bunătate, dragoste, îndurare față de vrăjmașii Lui, față de cei care atrag prin păcatele lor mânia Sa asupra lor. Îndurarea nu este doar o caracteristică a lui Dumnezeu. Dumnezeu este PĂRINTELE îndurărilor. Relația dintre Dumnezeu și Îndurare este asemenea unei relații dintre Tată și Fiu. Fiul vine din Tată, este după chipul și asemănarea Tatălui, și Se bucură de o relație specială cu Tatăl, relație de dragoste, comuniune. La fel și Îndurarea vine din Dumnezeu, Îl oglindește pe Dumnezeu și este ceva ce Dumnezeu iubește, apreciază. Și nu există îndurare autentică care să nu izvorască din Dumnezeu. El este Părintele îndurărilor. Oriunde se manifestă vreun act de îndurare, el își are obârșia din Dumnezeu. Orice act de îndurare de pe acest pământ este ca un fiu al lui Dumnezeu pe care Dumnezeu îl aduce cu bucurie în lume pentru a lumina pământul și a-l umple cu gloria Sa. Când Dumnezeu arată clemență unui păcătos, acest lucru nu este o efortare din partea Sa. Acest lucru nu este făcut de Dumnezeu pentru că așa se cade, sau pentru că așa este frumos. Ci acest lucru este făcut de Dumnezeu cu bucurie, cu plăcere, căci aceasta este natura Ființei Sale. Mai presus de toate, Dumnezeu este îndurare și dragoste. Înainte de a fi dreptate și judecată, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare. Acest lucru l-am învățat împreună cu Moise din Exod 34a. Tema lui Pavel este tema mângâierii. Pentru a dezvolta această temă, el pornește de la Dumnezeu oricărei mângâieri. Dar înainte de a-L numi astfel, el îl prezintă pe Dumnezeu ca:

- Tatăl Domnului nostru Isus Hristos,
  - Părintele Îndurărilor,
- Și apoi ca pe:
- Dumnezeu oricărei mângâieri.

Dumnezeu este Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Astfel, pe de o parte El se revelează în Hristos Isus, căci Fiul este oglindirea slavei Lui, pe de altă parte prin relația Sa cu Fiul este descoperit caracterul Său de Tată. Să le luăm pe rând. În Hristos Isus, Dumnezeu Își revelează cel mai bine îndurarea Sa. Când privești la ce a făcut Hristos, este mai ușor să înțelegi că

Dumnezeu este Părintele îndurărilor. Apoi, privind la relația dintre Dumnezeu și Hristos înțelegem că Dumnezeu este un Tată. Este mare lucru să știi că Împăratul Împăraților și Cel care șade pe scaunul de domnie al slavei este UN TATA, și are o inimă de Tată, și este cel mai minunat Tată. Pentru a-L putea cunoaște pe Dumnezeu ca pe un Dumnezeu al mângâierii, trebuie mai întâi să Îl cunoaștem pe Acesta ca pe Tatăl Domnului nostru Isus Hristos și ca pe Părintele Îndurărilor. De ce? Din mai multe motive. Cei care trec prin necazuri și au nevoie de mângâiere sunt oamenii păcătoși. Pentru a exista mângâiere pentru ei trebuie mai întâi să existe îndurare. Fără îndurare nu poate exista mângâiere pentru cel păcătos. Doar Părintele îndurărilor poate mângâia pe cei care prin păcatele lor, sunt vrăjmașii Lui și merită moartea. Apoi, poate mângâia Cel care este sensibil la suferința altuia și înțelege nevoia de mângâiere. Cel care are o inimă de Tată înțelege aceste lucruri. Dumnezeu este Tată, este cel mai minunat Tată, este Sursa oricărui sentiment de paternitate. Dacă un tată pământesc știe să își mângâie fiul și apoi pe ceilalți semeni, cu atât mai mult știe acest lucru Tatăl Cel din ceruri. Apoi, Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat, a cunoscut prin experiență atât suferința, cât și nevoia de mângâiere în suferință. Tatăl a fost alături de Fiul și L-a mângâiat pe Acesta în necazurile Lui. Și a făcut-o în mod desăvârșit, astfel încât Fiul, care Se lupta cu păcatul nu prin Sine, ci prin puterea Tatălui prin Duhul Sfânt, a biruit pe cel rău până la capăt, nu a cedat în fața suferinței și a trăit fără păcat împlinind toată voia lui Dumnezeu. Iar Tatăl cu Fiul Una sunt. Pe de o parte, Tatăl a simțit zbaterile Fiului și L-a sprijinit în suferințele Lui, iar pe de altă parte, toate experiențele Fiului au devenit parte și din Tatăl. Iată ce ne spune autorul epistolei către Evrei:

- “Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” (Evrei 4:14-16)
- “Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” (Evrei 2:17-18)

Cel care trece prin suferință are NEVOIE de mângâiere. Mângâierea nu doar îi alină suferința, dar îl ajută să biruiască, să rabde suferința. Fiul știe acest lucru căci a trecut ca un om prin necazuri și suferință. Tatăl știe acest lucru, căci Fiul Lui a trecut pe acolo, și El și Fiul una sunt. Tatăl știe să mângâie căci a dovedit acest lucru sprijinind desăvârșit pe Fiul Său în toate necazurile Lui. Când a fost nevoie, i-a trimis îngeri să Îl întărească (vezi Ghetsimani și după cele 40 de zile de ispitire). Dumnezeu L-a mângâiat prin ucenici, prin prezența Sa, prin schimbarea la Față, prin gestul Mariei de a-i spăla picioarele, prin diferite semne de încurajare, prin împlinirea Scripturii, prin toți cei care au răspuns cu credință chemării Lui. Dumnezeu a fost acolo. Când toți L-au părăsit, Fiul a spus că nu este singur căci Tatăl este cu El:

- “Iată că vine ceasul, și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine Mă veți lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine.” (Ioan 16:32-33).

Tatăl și-a dovedit calitatea de Mângâietor desăvârșit în relația cu Fiul Său, Isus Hristos. Dumnezeu, prin esența Sa de Tată, este un Mângâietor. El VREA să Mângâie, și știe să mângâie. Căci El este Tatăl Domnului nostru Isus Hristos și Părintele îndurărilor. Și dacă cineva se îndură de vrăjmașii Lui, oare nu cu mult mai mult va aduce mângâiere copiilor Săi care sunt în necaz?

Dumnezeu este Dumnezeul oricărei mângâieri. După cum îndurarea izvorăște doar din Dumnezeu, la fel și mângâierea izvorăște doar din Dumnezeu. Oriunde se manifestă un act de mângâiere, acel act are la origine pe Domnul. Chiar dacă se manifestă printre cei necredincioși, el se manifestă prin harul general al lui Dumnezeu și vine tot din El. Am vorbit de Dumnezeu ca Tată. Și mi-am adus aminte de următoarele versete din Isaia:

- “Sionul zicea: “M-a părăsit Domnul și m-a uitat Domnul! Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pântecelei ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip!” (Is.49:14-15)
- “Cum mângâie pe cineva mamă-sa, așa vă voi mângâia Eu; da, veți fi mângâiați în Ierusalim!” (Isaia 66:13).

Actul mângâierii izvorăște mai puternic din instinctul matern decât din cel patern. Femeia este cea care empatizează mai bine cu durerea celui în necaz și poate aduce mângâiere prin gingășia și sensibilitatea cu care a înzestrat-o Dumnezeu. Și mai ales o mamă, cât de mult empatizează cu durerea fiului ei și cât de bine știe să aducă mângâiere peste orice rană. Acest lucru îl învățăm din Isaia 66:13, când reperul mângâierii este mama și nu tatăl. Dar din Isaia 49:14-15, învățăm că inima de mamă izvorăște tot din Dumnezeu. Atât instinctul patern cât și cel matern izvorăsc din Dumnezeu. Și Dumnezeu este cu mult mai mult decât cele două. Dacă o femeie și-ar putea uita pruncul, Dumnezeu nu ar putea uita pe cei pe care i-a creat. Noi Îl numim pe Dumnezeu, Tată. Dar să nu uităm că tot din El izvorăște și spiritul și dragostea mamei. De aceea, Dumnezeul nostru este Dumnezeul oricărei mângâieri care știe, vrea și poate să ne mângâie mai bine decât mama care ne-a zămislit.

În v.4, Pavel ne face cunoscute niște adevăruri extraordinare despre mângâiere. Învățăm că cel ce se află în suferință are nevoie de mângâiere. Mângâierea este oxigenul care îi dă putere să meargă mai departe, este resursa care îl ajută să rabde suferința. Fără mângâiere se pare că omul nu poate rezista multă vreme suferinței. Știind acest lucru, Domnul mângâie pe Pavel și colegii lui în TOATE necazurile lor. Pavel nu era un supraom, un superman spiritual, infailibil și intangibil. În fața suferinței era și el slab și temător. Și el avea nevoie de mângâiere în necaz și Domnul i-o dădea de fiecare dată. În ciuda înălțimii sale spirituale, în ciuda resurselor pe care le acumulase, în ciuda faptului că avusese revelații cerești de neimaginat, când Pavel trecea prin suferință, era slab și tindea să dea înapoi. Avea nevoie urgentă de mângâiere, și Domnul îi dădea această mângâiere:

- În TOATE necazurile lui, și
- Din BELȘUG.

Domnul nu spunea: *“Pavel, tu ești apostol, tu ai primit atâtea revelații, trebuie să te descurci singur prin încercări fără resursa unor mângâieri care abundă.”* Deși era apostol, Pavel era om și se confrunta cu același slăbiciuni ca fiecare din noi, și primea resursele mângâierilor ca orice alt credincios. Domnul nu avea la acest capitol un tratament special sau pretenții speciale față de Pavel. Domnul îi dădea și lui în fiecare necaz belșug de mângâieri. De asemenea, Dumnezeu nu îi spunea lui Pavel: *“Nădejdea în slava viitoare îți este de ajuns în încercări.”* *Privește spre bucuria care îți este pusă înaintea și ai ochii pironiți spre răsplătirea cerească și vei birui!* Slava viitoare este resursa cheie, dar mângâierile prezente își au rolul lor, și sunt tocmai cele care îți învie nădejdea slavei viitoare. Mângâierile prezente sunt cele care în permanență fac legătura între prezent și gloriosul viitor pe care-l va avea cel care rabdă ispita până la capăt. Și însuși Pavel avea nevoie de ele. Deci Domnul nu ne cere să experimentăm aici și acum DOAR suferință, și să așteptăm slava viitoare de care vom avea parte DOAR atunci și acolo. Prezentul plin de suferință este și plin de mângâiere. Și Domnul nostru știe să ne mângâie și știe să ne mângâie pe fiecare în parte, după unicitatea personalității noastre și după nevoile noastre. Sunt mângâieri de care avem parte chiar în mijlocul necazurilor, și sunt mângâieri care vin după necaz pentru a ne lega rănilor și a ne ajuta să depășim emoțional încercarea și să continuăm mai departe lupta. Mângâierile din mijlocul necazului sunt acele oaze ale sufletului, acele guri de oxigen, acele clipe când vedem lumina de la capătul tunelului. Iată mai multe modalități prin care Domnul ne poate mângâia în mijlocul necazurilor noastre:

- Vești despre oameni care se întorc sau fac pași spre Domnul
- Vești despre frați care cresc în credință
- Noi descoperiri din Scriptură
- Noi iluminări în ce privește frumusețea Domnului și lupta spirituală
- Versete din Scriptură care în acele momente capătă o rezonanță foarte mare în sufletul nostru
- Momente speciale (și de obicei relativ scurte) de pace și liniște când SIMȚIM foarte intens prezența Domnului
- Mici semne, aparente coincidențe care ne șoptesc să continuăm lupta
- Reușite pe diferite planuri ale vieții
- Binecuvântări pământești
- Oameni care ne sunt alături și ne mângâie efectiv

- Reactivarea unor stâlpi de aducere aminte
- Și multe altele

După necaz, urmează eliberarea din acesta, scăderea presiunii și a tensiunii, o perioadă de pace, liniște și mângâiere, o perioadă când Domnul leagă rănile și când începem să vedem ce a curățit în noi și ce din chipul lui Hristos a zidit în noi, trecerea într-o nouă etapă spirituală, noi revelații, un nou duh de putere și slujire, noi roade pentru Domnul în Împărăția Sa, și o nouă degustare a slavei viitoare, care să ne facă să spunem: *A meritat să trecem pe aici!* Viața creștină este plină de necazuri, dar este și plină de mângâiere. Viața creștină nu înseamnă doar necaz și suferință, și doar zile negre. Ea înseamnă și zile întunecate și zile luminoase. și chiar în zilele întunecate, sunt multe luminițe. Domnul știe că noi, ca oameni, nu am putea experimenta DOAR suferință pe termen lung și să rezistăm. Aceasta este limita noastră. O limită pe care o avea însuși Pavel. Și atunci, Domnul care vrea să rezistăm ispitei și care nu vrea să ne dea peste puterile noastre, dar care vrea în același timp să ne ducă la slavă prin suferință, ne umple viața deopotrivă cu necazuri și mângâieri. Și atunci când trecem printr-un necaz, deși resursa cheie este slava viitoare, este legitim să așteptăm și să primim atât mângâierile din necaz cât și cele de după necaz, mângâieri care înseamnă o realitate prezentă care dau viață și sens realității răsplătirii viitoare. Orice necaz este presărat de mângâieri, orice necaz este limitat în timp și urmat apoi de noi mângâieri. Și o luptă foarte intensă zi de zi, continuă, nu ar trebui să depășească 40 de zile, de vreme ce Mântuitorul a fost ispitit neîntrerupt doar 40 de zile. Pot fi încercări care să dureze și un an. Dar de obicei presiunea nu este la fel de intensă în fiecare zi din acel an. Sunt zile și zile, săptămâni și săptămâni. Cele mai grele ispitiri sunt cele care presupun presiune foarte mare zi după zi, fără zile de răgaz. Dar aceste perioade sunt cu siguranță limitate în timp.

Atât suferința, cât și mângâierea sunt din belșug. Aceasta este normalitatea vieții apostolice și a vieții creștine în general. Pavel avea parte din belșug de suferințele **lui Hristos**. Este interesant că el nu spune că are parte de suferințe pentru Hristos (deși cu siguranță că erau pentru Hristos!), ci că are parte de suferințele lui Hristos. În ce sens are parte de suferințele lui Hristos? Sunt două posibilități de interpretare. Prima, mai simplă și mai plauzibilă, are în vedere faptul că Pavel trecea prin suferințe asemănătoare cu cele ale lui Hristos. Hristos a suferit pentru neprihănire în lupta cu păcatul și apoi a suferit din pricina mesajului Său: împotrivire, batjocură, amenințări, chinuri fizice din partea oamenilor. Pavel suferea după modelul lui Hristos. El trecea prin aceleași dureri și din aceleași motive. Nu orice suferință este o suferință a lui Hristos și pentru Hristos. Avem parte de suferințele lui Hristos dacă suferim ca Hristos și din aceleași motive ca El. Pavel avea certitudinea că nu suferă din prostia sau mândria sa, că nu suferă ca orice om de pe această planetă, ci că are parte de suferințele lui Hristos. În expresia lui Pavel se întrezărește ideea de onoare. El nu trece prin suferință, ci are parte de suferințele lui Hristos.

Suferințele lui Hristos reprezintă ceva dumnezeiesc și au o importanță și semnificație fără margini în planul lui Dumnezeu. El revelează taina ascunsă de veacuri în Dumnezeu.

Pavel este conștient că are parte de aceste suferințe. Și de aceea are putere și răbdare, căci nu trebuie doar să rabde suferința, ci trebuie să rabde într-un proces dumnezeiesc de părtășie cu suferințele Celui care a murit pentru el, și care apoi a fost înălțat la dreapta Tatălui în slavă. Dar oare doar dacă treci prin prigoniri fizice și directe ca Pavel ai parte de suferințele lui Hristos? La sfârșitul cărții 1,2 Împărați am învățat că prigoana spirituală este continuă, și înseamnă un asalt, o hărțuire permanentă a sufletului celui neprihănit din partea celui rău. Hristos a primit mari împotriviri din partea oamenilor doar după ce și-a început lucrarea publică și a fost lăsat în mâinile oamenilor doar în ultimele zile ale vieții Sale pământești. Dar de când S-a întrupat, Ispititorul L-a ispitit în toate felurile pentru a ceda în fața păcatului. Lupta pentru neprihănire a fost principala luptă dusă de Hristos și fiind biruitor aici, a putut birui și lupta cu împotrivirea oamenilor. Înainte de a intra în lucrarea publică, Hristos a fost dus de Duhul în pustie pentru a fi ispitit de diavol. Era în pustie. Dar pentru că a biruit acolo, a putut intra în lucrarea publică. Oare nu la fel au fost pregătiți marii oameni ai credinței, în ascuns, în pustie, și de-abia apoi au fost chemați în lucrarea publică? Lucrarea publică presupune și ea atacuri foarte mari, dar are o miză specială. Fiind o lucrare publică, căderea afectează direct mesajul și Numele Domnului. Domnul ne pregătește în ascuns, în pustie. Și doar după ce luăm testele acolo, ne cheamă în lucrarea publică. Pe de o parte este spre binele nostru, pentru că El vrea ca să fim cu adevărat pregătiți, și lucrarea publică să nu ne strivească. Pe de altă parte, este spre binele poporului lui Dumnezeu și spre slava Numelui Său, care ar putea fi pângărit înaintea celorlalți prin căderea noastră în mijlocul lucrării. Hristos a trebuit să ia testul perfect și nu i S-a permis nici o greșeală. Cu noi, lucrurile stau altfel. În pustie, avem adesea greșeli. Dar sunt în pustie, și ne putem ridica și putem învăța care sunt fisurile inimii noastre. Și când vom fi pregătiți, Domnul ne va chema pe scena istoriei în marile Sale bătălii. Oare nu așa fost pregătit și Ilie pentru muntele Carmel? Domnul vrea ca pe Carmel să fim 100% pregătiți și să nu avem nici o fisură. Acolo bătălia este pe viață și pe moarte și orice fisură poate fi fatală. Iar miza nu mai este doar lupta noastră în ascuns, ci Numele Domnului înaintea unui popor întreg. Ilie a avut o singură fisură: a avut așteptări prea mari de la Ahab și popor și a uitat că oamenii nu sunt corbi. El s-a bucurat de biruință înainte ca războiul să se fi încheiat. Și când sărbătorea victoria, cel rău a venit pe ultima sută de metri cu contraofensiva sa prin atacul Izabelei. Și lovitura a fost așa de puternică în sufletul lui Ilie, încât acesta și-a dorit moartea, și-a dorit să renunțe la lucrare. Fac o mică paranteză. Cartea 1,2 Împărați (și nu numai) ne atrage atenția asupra ultimei sute de metri a unei bătălii spirituale. Cel rău are mai tot timpul un atac surpriză pregătit pentru ultima sută de metri. El știe că atunci noi ne relaxăm, începem să sărbătorim deja victoria. De aceea mare grijă pe ultima sută de metri a unei zile, a unei slujiri, a unei încercări. Pe Carmel, bătălia spirituală este cruntă și necruțătoare. Orice fisură poate fi fatală. Când suntem în procesul de pregătire, în ascuns, Domnul vrea să ne descopere fisurile inimii noastre. El ni le arată gingaș prin Duhul Său și prin diferite contexte. Dar dacă nu le luăm în serios, urmează un atac mai puternic din partea celui rău care ne lovește chiar în acea fisură. Și acel atac aduce o cădere rușinoasă. Și acea cădere ne trezește și ne face să luăm în serios fisura! Și este spre binele nostru. Dar am fi tare înțelepți dacă am lua aminte cât mai repede la fisurile noastre până să ajungem la acele căderi rușinoase. Domnul ne înștiințează prin Cuvânt și Duhul Său dar și prin contexte care doar scot la iveală fisura, dar care nu ne duc la căderi rușinoase. Domnul ne arată că suntem vulnerabili la acel capitol. Dacă luăm aminte, El na va

arăta ce să facem ca să fim vindecați. Însă, dacă nu luăm aminte, va urma contextul care va scoate la iveală tot ce este în inima noastră.

Revenind la discuția noastră, putem afirma că principala luptă a lui Hristos a fost lupta cu păcatul, lupta pentru neprihănire. Și aceasta este principală luptă a creștinului de-a lungul veacurilor. Nu toți creștinii au fost prizonieri fizic, dar toți creștinii au avut parte de prigoana spirituală a sufletului. Cel rău ne bombardează zilnic cu tot felul de gânduri, dorințe, poftă, ispite și creează tot felul de contexte pentru a ne face să păcătuim. Și lupta aceasta zi de zi cu noi înșine, cu firea noastră pământească presupune multă suferință, multă trudă, multă istovire. Dacă biruim aici, vom birui și în fața unor prigoane directe și vom birui și pe Carmel. Este mare lucru să știm că toate suferințele noastre de zi cu zi cu firea pământească sunt suferințele lui Hristos și pentru El. De obicei, aceste lupte nu sunt valorizate. Sunt lăudate în special suferințele martirilor. Cineva spunea însă, că este mai ușor să mori odată pentru Hristos ca martir, decât să mori în fiecare zi pentru El răstignind firea pământească. Acum și martirajul este un apogeu al încercării și el este pregătit de această moarte pentru Hristos zilnică. Dar diferența dintre cele două este că martirajul presupune o decizie și o acceptare, pe când lupta cu firea pământească presupune mii și mii de decizii și pe termen lung. Iar timpul este atu-ul ispitei. Ispititorul știe slăbiciunea noastră când este vorba de trecerea timpului. El știe că la un moment dat ne vom pierde răbdarea sau pur și simplu vom ceda...Deci fiecare creștin are parte din belșug de suferințele lui Hristos, căci fiecare creștin se află într-o prigoană spirituală permanentă și duce o luptă zilnică cu omul cel vechi. Aceasta este principala luptă a credinciosului și principală sursă de suferințe. Hristos este numit de Isaia (Is.53) om al durerii și obișnuit cu suferința. Dacă suferința Sa ar fi fost doar cea din săptămâna patimilor, atunci nu cred că ar fi putut fi numit *om al durerii*. Dar suferința Sa a însemnat toată viața Sa pământească. Evrei cap.5a ne deschide o fereastră către lupta lui Hristos cu păcatul. De aceea era om al durerii și obișnuit cu suferința. Și de aceea suferința din săptămâna patimilor nu a fost o mare surpriză sau ceva nou. Hristos era antrenat pentru a suporta suferința. Hristos învățase deja să suporte suferința. El era pregătit pentru suferința finală din săptămâna patimilor. Dușmanul său era cel rău. Oamenii care nu știau ce fac erau doar niște vase prin care cel rău își manifesta ura. Hristos simțise de mult ura celui rău care l-a prigonit sufletul neîncetat cu tot felul de ispite. De aceea Hristos nu este surprins de ura oamenilor din jurul Lui. Ea nu făcea decât să dea glas fizic urii celui rău pe care o cunoștea de mic copil. Hristos gustase paharul umilinței când fusese ispitit. Oare nu este umilitor pentru cineva care iubește pe Domnul să își dorească așa de mult să se lepede de Domnul (vezi Ispitiile din Evanghelii)? Hristos sorbise din plin acest pahar al umilinței. Când a fost umilit de oameni, nu era ceva nou. Hristos era obișnuit și cu ura și cu umilința. Traseul lui Hristos a fost perfect și fără pată. O viață de suferință urmată de un test ultim. Domnul vrea să repete și cu noi acest traseu al lui Hristos. Noi nu vom fi fără pată. De aceea, în acest proces, noi avem o resursă pe care Hristos nu o avea: resursa pocăinței și iertării. Din pricina acestei resurse noi putem călca pe urmele lui Hristos și trăi ca El, chiar dacă spre deosebire de El noi vom avea și multe înfrângeri.

A doua posibilitate de interpretare a expresiei: *avem parte de suferințele lui Hristos* (care nu o exclude pe prima) propune o perspectivă mai complexă. Ea pune următoarea întrebare: noi avem parte de suferințele lui Hristos, doar pentru că suferim asemenea Lui și

pentru El, sau pentru că El suferă alături de noi și împreună cu noi? Cel care trăiește în noi și împlinește în noi voia lui Dumnezeu este Hristos prin Duhul Sfânt. Și aici nu este vorba de o imagine, de o metaforă, de un simbol, de o energie, de o putere impersonală, de un model care ne motivează. Nu, ci Hristos, Cel viu și Înviat, Unic și Personal trăiește efectiv în noi împlinind voia lui Dumnezeu. Prin credință, noi ne-am unit împreună cu Hristos. Și dacă El este una cu duhul nostru, oare nu simte alături de noi?

Iată ce a spus Pavel în 1 Corinteni 6:12-20:

12. “Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine.

13. Mâncările sunt pentru pântece, și pântecele este pentru mâncări. Și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte. Dar trupul nu este pentru curvie; el este pentru Domnul, și Domnul este pentru trup.

14. Și Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa.

15. Nu știți că trupurile voastre *sunt mădulare ale lui Hristos*? Voi lua eu *mădularele lui Hristos*, și voi face din ele mădulare ale unei curve? Nicidecum!

16. Nu știți că cine se lipește de o curvă este un singur trup cu ea? Căci este zis: „Cei doi se vor face un singur trup”.

17. **Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El.**

18. Fugiți de curvie! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârșit afară din trup; dar cine curvește păcătuiește împotriva trupului său.

19. Nu știți că **trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi** și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?

20. Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți, dar, pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.”

Noi suntem un singur duh cu Hristos, și mădularele noastre sunt mădularele lui Hristos. Dacă noi suntem un singur duh cu Hristos, oare El nu simte alături de noi prin toate necazurile prin care trecem? Nu este Cel care ne dă putere să suferim? Și oare suferințele prin care trecem, nu sunt de fapt ale Lui care suferă în noi și ne împuternicește să biruim suferința? Astfel, noi am avea parte de suferințele lui Hristos, căci efectiv suferințele noastre sunt suferințele Lui. El care suferă în noi și împreună cu noi. Lăsăm această a doua interpretare doar ca și posibilitate. Ce este cert însă, că Domnul care este un singur duh cu noi, nu este departe de suferința noastră, căci El este în noi cei care suferim, simțind alături de noi. Și ce tată sau mamă nu ar simți alături de copilul său care este pe masa de operație? Și ei suferă alături de copil, chiar dacă nu ei l-au creat și chiar dacă ei nu trăiesc ca persoană în copilul lor. Oare nu cu mult mai mult suferă alături de copiii Săi Creatorul oricărui duh și Cel care trăiește efectiv în ei prin Duhul Sfânt? Adesea avem impresia că suntem uitați și părăsiți de Dumnezeu în necazurile noastre. Avem impresia că El este undeva departe pe scaunul Său



de domnie și privește nepăsător cum noi ne zbatem ca un pește pe uscat și așteaptă să vadă cum vom muri, cum vom ceda ispitei, cum fi umiliți de cel rău, cum vom fi distruși de suferință. Dar nu este așa! Dumnezeu, care locuiește în noi, este mai aproape de noi decât ne putem închipui. Iată ce ne mai spune Pavel în Efeseni:

22. “Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului;

23. căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului.

24. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile.

25. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea,

26. ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt,

27. ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.

28. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși.

29. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica;

30. pentru **că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui.**

31. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, **și cei doi vor fi un singur trup.**”

32. **Taina aceasta este mare – (vorbesc despre Hristos și despre Biserică).**”

Cel ce este una cu noi nu poate fi departe de noi. El este și trăiește alături de noi și simte cu noi în necazurile și bucuriile noastre, în biruințele și înfrângerile noastre. Suferințele noastre sunt și ale Lui.

Pavel îl binecuvintează și laudă pe Domnul în necazurile lui. El nu privește spre necazuri lăsându-se astfel copleșit de ele și de întrebările de tipul: **De ce, Doamne?** El privește spre mângâierile de care are parte și Îl laudă pe Domnul oricărei mângâieri pentru acestea. Mângâierile sunt har, un dar nemeritat. Pavel știe acest lucru. Știe că el este cel dintâi păcătos care nu merită nimic. Domnul nu ne este dator cu mângâieri în necazurile noastre. Noi nu merităm aceste mângâieri. Și totuși El este alături de noi cu belșug de mângâieri!

Pavel subliniază că avem parte de aceste mângâieri **prin Hristos**. Ce înseamnă acest lucru? Mângâierile se revarsă peste noi **doar prin Hristos**. De fapt, orice primim de la Dumnezeu este doar prin Hristos, prin Cel care a murit pentru noi și care trăiește în și pentru

noi. Jertfa Sa ne scoate de sub mânia lui Dumnezeu și ne așează în spațiul vieții, al binecuvântării, unde putem primi și mângâiere. Dar mângâierile nu se revarsă doar datorită lui Hristos, ci efectiv prin El. Hristos care locuiește în noi ne deschide ochii să vedem din slava Domnului, să vedem minunea întoarcerii oamenilor la Dumnezeu, să vedem semnele care ne șoptesc: mergi înainte și nu ceda!...Și nu în ultimul rând Hristos Însuși ne este marea noastră mângâiere. Da, suntem mângâiați când privim la suferințele Sale pentru noi, la faptul că suferă alături de noi, la slava pe care o are și pe care ne-o va dăruia nouă o întreagă eternitate.

Lucrul cel mai minunat din acest pasaj mi se pare modul în care Pavel răspunde la întrebarea: de ce ne dă Domnul belșug de mângâiere? Eu am răspuns că Domnul ne dă mângâiere ca să putem rezista și să putem birui suferința. Și este adevărat, fără încurajare și îmbărbătare, nu vom putea merge mult timp înainte. Dar Pavel oferă un alt răspuns:

- “Care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, **să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!** “
- “Așa că, dacă suntem în necaz, suntem **pentru mângâierea și mântuirea voastră**; dacă suntem mângâiați, **suntem pentru mângâierea voastră.** “

Din răspunsul meu arăt că sunt centrat pe mine. Din răspunsul lui, Pavel arată că el este centrat pe ceilalți. Hristos înseamnă dragoste necondiționată, dăruire totală pentru celălalt, a trăi pentru celălalt. Hristos trăia cu putere în Pavel și de aceea Pavel nu se neagă pe sine, dar nu este centrat pe el, ci pe ceilalți. În necazuri, nu se vede el martirul, victima, cel mai nenorocit dintre oameni. Ci el se vede un vas prin care Dumnezeu poate curge spre ceilalți. Pavel se vede un mădular în Casa Domnului, un vas care se revarsă spre ceilalți și nu un vas în sine care se umple până la refuz. Având această percepție față de sine, Pavel știe că tot ce primește de sus este pentru a dăruia mai departe. Și de aceea, dacă rodul necazurilor personale este mângâierea pe care o primește și pe care o poate dăruia și celorlalți, atunci el consideră că merită să treacă prin asemenea necazuri.

Dar oare Pavel nu putea să îi mângâie pe cei care se aflau în necazuri fără ca el însuși să fie în necaz? Să analizăm următoarea situație: un frate trece printr-un necaz și un alt frate nu, ci se bucură de o perioadă de pace și liniște. Oare al doilea frate nu îl poate mângâia pe primul? Cred că da. Totuși de ce Pavel spune astfel:

- “Care ne mângâie în toate necazurile noastre pentru ca prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, **să putem** mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!”

Oare altfel Pavel nu ar putea mângâia pe cei care se află în vreun necaz? Poate că da, dar Pavel vorbește de un anumit tip de mângâiere. El poate mângâia pe cel aflat în necaz **PRIN MÂNGÂIEREA** primită de la Domnul când el însuși este în necaz. Pavel se referă la o mângâiere prezentă, proaspătă venită de la Domnul prin care el poate mângâia pe cei care se află în necaz. Deci sunt mai multe feluri de a mângâia. Pavel se pare că vorbește de un

anumit tip de mângâiere. Înainte de a dezvolta acest tip de subiect, trebuie să specificăm faptul că cineva care trece printr-un necaz primește mai multă mângâiere de la cineva care trece sau a trecut printr-o problemă asemănătoare. Acea persoană îl poate înțelege mai bine, îi poate fi alături mai bine, îi poate descoperi care sunt resursele primite de sus pentru a birui acel necaz, știe cum să îl mângâie și are credibilitate și relevanță pentru cel aflat în necaz. Deci, situația de a trece prin necazuri, ne avantajează în demersul nostru de a mângâia pe ceilalți.

Pavel pare să insiste aici pe acele mângâieri speciale, prezente și proaspete primite de la Domnul în necazul prezent și care pot fi acum și aici o puternică resursă de mângâiere pentru alții aflați în necaz. Petru ne spune că atunci când cineva este în necaz, Duhul Domnului, Duhul slavei se odihnește peste el. El primește resurse speciale din partea Domnului pe care le poate dăruia mai departe trupului lui Hristos. Un traseu al mângâierii spre celălalt ar putea fi acesta:

- Eu mă aflu în necaz – primesc mângâieri, resurse noi, proaspete – aceste mângâieri le dăruiesc mai departe în trupul lui Hristos

Dar poate fi și un alt traseu al mângâierii despre care vorbește Pavel în 1 Tesaloniceni cap.3:6-7:

6. “Dar chiar acum a venit Timotei de la voi la noi și ne-a adus vești bune despre credința și dragostea voastră, că totdeauna păstrați o plăcută aducere aminte despre noi și că doriți să ne vedeți, cum dorim și noi să vă vedem pe voi.

7. De aceea, fraților, în toate strâmtorările și necazurile noastre **am fost mângâiați** cu privire la voi, **prin credința voastră.**

8. Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul.

9. Cum putem noi oare să mulțumim îndeajuns lui Dumnezeu cu privire la voi, pentru toată bucuria pe care o avem din pricina voastră, înaintea Dumnezeului nostru?”

Acest traseu al mângâierii ar fi așa:

- Eu trec prin necaz – sunt mângâiat de Domnul – prin mângâiere stau în picioare în mijlocul necazului – prin faptul că stau tare în necaz sunt o încurajare și mângâiere pentru ceilalți frați.

Ambele trasee ale mângâierii sunt adevărate și prezente în trupul lui Hristos. Este de reținut că în necaz și prin necaz POT deveni o sursă mai puternică de mângâiere a celor ce trec prin suferințe. De aceea, când trecem printr-un necaz, un motiv de bucurie este acela că vom putea fi o sursă de mângâiere mai puternică pentru Trupul lui Hristos.

În v.6-7 Pavel își arată încredințarea faptului că și Corinteni au parte de mângâiere în necazurile lor. Deci această legitate spirituală nu se aplică doar lui Pavel, ci fiecărui credincios.

Este interesant modul în care Pavel continuă în v.8-11. Oare este acesta un exemplu concret prin care el dă mai departe corintenilor mângâierea de care a avut parte în necazul lui? Așa pare a fi. Pe de o parte v.7 începe cu această conjuncție: *într-adevăr*, care ne indică o legătură cu ce a fost mai sus, iar pe de altă parte, în v.11 Pavel precizează că binefacerea făcută lor este menită să fie pentru mulți un prilej de mulțumiri lui Dumnezeu pentru ei. Pavel vorbește probabil despre prigoana inițiată de Dimitrie argintarul care ne este prezentată în Fapte 19. În acest context pasajul din 2 Cor.cap.1:7-11 are rolul unui psalm davidic. În 1,2 Samuel, naratorul ne descrie istoria vieții lui David. Avem o perspectivă din afară. În Psalmi avem o perspectivă dinlăuntru. Prin psalmi descoperim că eroul David era un om ca și noi, plini de slăbiciuni, temeri, îndoieli, muștrări de cuget. În Fapte nu vedem ce se petrecea în inima lui Pavel care era dispus să moară pentru Domnul. Dar în 2 Corinteni descoperim cât de greu i-a fost lui Pavel să treacă prin acea încercare:

- “Într-adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai pe sus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață.”

Ce înseamnă peste măsură de mult? Ce înseamnă mai presus de puterile lor? NIV traduce:

- Sub mare presiune, cu mult peste abilitatea noastră de a îndura.

NASB traduce:

- Am fost împovărați cu multe peste puterea noastră.

La ce se referă Pavel? Totuși, ei au răbdat încercarea, nu au dat înapoi și nici nu au intrat într-o criză de natură psihică și nici într-o criză spirituală. Ei nu au cedat nici spiritual, nici psihic, nici fizic. Totuși, presiunea a fost peste puterile lor. Peste puterile lor de a rezista, sau la ce se referă Pavel? El continuă: **asa că nu mai trăgeam nădejde de viață. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim.** Deci el are în vedere viața și moartea fizică. A fost deci un context de amenințare cu moartea fizică, din care ei, omenește, nu mai vedeau nici o soluție. Contextul era peste puterile lor de a-l rezolva. Ei nu găseau nici o portiță de ieșire. Și atunci gândul, rațiunea le-a spus că a sosit ceasul ca ei să moară. Observăm că Pavel, deși era apostol și beneficia de o călăuzire specială din partea lui Dumnezeu, nu primea de la Dumnezeu înștiințări cu privire la tot ce va fi. El nu știa dacă va trăi sau va muri în acel context de prigoană. Ba chiar se gândea că va muri și totuși a trăit. În același timp este posibil ca ei să se fi simțit copleșiți emoțional de această încercare. Simțeau efectiv că este peste puterile lor omenești să treacă prin ea.

Pavel înțelege rațiunea cu care Domnul a îngăduit această încercare în mijlocul lor:

- “Pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții.”

Pavel recunoaște că în el, marele apostol, ispita încrederii în sine era atât de mare. Și recunoaște mâna lui Dumnezeu la lucru pentru a-l ajuta să stăpânească această ispită. O metodă folosită de Domnul este tocmai aceea de ne trece prin încercări care omenește sunt peste puterile noastre. Și atunci singura speranță a sufletului nostru rămâne Domnul. În fața morții este Domnul care înviază morții, în fața vinovăției noastre este Domnul care iartă, în fața unei ispite puternice este Domnul care ne întărește, în fața împietririi oamenilor este Dumnezeu care cercetează sufletele pământenilor, în fața unei suferințe copleșitoare este Domnul care nu îngăduie să fim ispitiți peste puterile noastre, în fața unei crize financiare este Domnul care poartă de grijă, și tot așa. Domnul va presăra mereu viața noastră cu contexte peste puterile noastre pentru ca să fim constrânși să nu ne punem încrederea în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții. Pavel recunoaște că ispita mândriei și încrederii în sine este o ispită majoră a vieții sale. El va relua acest subiect și în cap. 12.

Problema noastră este că noi nu prea conștientizăm gravitatea acestei ispite. Trecem așa de ușor peste momentele în care ne mândrim, în care ne punem încrederea în noi, în care arătăm spre noi și nu spre Domnul, în care facem ceva pentru aprecierea oamenilor. Eu personal nu îmi aduc aminte să fi trăit un sentiment profund de vinovăție pentru faptul că m-am mândrit. Dar oare nu am făcut-o de atâtea ori? E adevărat că este ceva înlăuntrul nostru pe care ceilalți nu îl văd tot timpul și pe care nici noi adesea nu îl conștientizăm. Ezechia era foarte liniștit după ce a arătat toate bogățiile sale babilonienilor. Când Isaia vine să îl trezească, el este plin de pace și liniște. Nu este nici tulburat și nici nu se simte vinovat pentru ce a făcut. Ispita mândriei este principala ispită a omului și una (dacă nu chiar cea mai) periculoasă. Cu toate acestea, noi ne simțim vinovați pentru atâtea lucruri, dar mai puțin pentru mândrie. Orice păcat este foarte grav și pentru orice păcat trebuie să ne căim profund înaintea Domnului. Este adevărat că sunt păcate mai grave ca altele și e bine să facem diferența între ele. Dar să nu uităm că mândria face parte din acele păcate foarte grave. Ar trebui să luăm în serios lupta cu acest păcat, așa cum a făcut Pavel și să înțelegem că fără un tratament permanent din partea Domnului nu vom reuși să biruim această ispită. Fără asistența Domnului, vom cădea așa de ușor în acest păcat. Asistența Domnului înseamnă să aducă des în viața noastră contexte peste puterile noastre care să ne aducă aminte ce mici suntem noi și care să ne constrângă să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu. Mai târziu, Pavel ne va explica faptul că harul lui Dumnezeu este desăvârșit în slăbiciune. Harul este făcut desăvârșit în slăbiciune și din pricina faptului că se poate revărsa cu putere prin noi ținând în același timp departe ispita mândriei. De aceea Pavel alege să se laude cu slăbiciunile lui pentru ca puterea lui Hristos să rămână cu el. Deci el înțelege că este posibilitatea ca această putere să se îndepărteze de el. Mândria este cea care îndepărtează puterea lui Dumnezeu care ne protejează și care ne duce la faliment, la căderi ce au rolul să ne smerească și să ne învețe să luptăm nu prin noi înșine, ci prin Dumnezeu. Nu așa a fost cu Petru? El îl iubea sincer pe Domnul. Dar Satana ceruse ca ei să fie cernuți ca grâul. Și Dumnezeu nu îi spune *NU* Satanei, dar vine prin Mântuitorul cu resursele Sale pentru a-i întări pe ucenici. Petru nu era conștient că urma o încercare peste puterile lui. El nu era conștient că în fața uneltirilor diavolului toată voința, tot devotamentul și toată înțelepciunea oamenilor sunt ca un fir de praf în fața tornadei. Privind la sine, el era sigur că își va da viața pentru Mântuitorul. Dar acest lucru nu însemna același lucru cu situația în care un om de pe

această planetă crede și moare pentru o cauză. Nu, ci aici era vorba de un război spiritual teribil. Mântuitorul îl vede pe Petru nepregătit și îl înștiințează de acest lucru. Petru nu vrea să își recunoască fisurile inimii, se încăpățânează și merge înainte bazându-se pe sine și pe teologia sa falsă. Și falimentează. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți. Dumnezeu nu ne poate ajuta cu puterea Sa decât dacă suntem smeriți înaintea Lui. Prin mândrie îndepărtăm puterea lui Hristos de la noi. Pavel însă păstrează puterea lui Hristos în el. El înțelege ispita, înțelege legitatea și apoi pricepe și ACCEPTĂ și ajutorul din partea lui Dumnezeu în acest domeniu. Ajutorul constă într-un sol al satanei lăsat în trupul lui pentru a-l pălmui când îi este lumea mai dragă. În altă traducere spune: pentru a-l chinui și astfel pentru a-l ajuta să nu se umfle de mândrie. Apoi, Pavel se laudă cu slăbiciunile lui și simte plăcere în slăbiciuni, sau după altă traduce se desfată în ele. Atunci când într-un context de prigoană sau de presiune se simte slab, sau când este palmuit de solul Satanei se simte slab, el se desfată în acest lucru, pentru că știe că AȘA puterea lui Hristos va rămâne în el. El știe că atunci când se va vedea slab și neputincios, puterea lui Hristos va rămâne în el. Când toate lucrurile ne merg bine tindem să ne vedem puternici. Și atunci puterea lui Hristos se îndepărtează de noi. Cu siguranță că noi ne simțim mai bine și ne dorim atât de mult ca toate lucrurile să ne meargă bine și să nu fie factori care să ne chinuie sau să ne arate neputința noastră. Cu siguranță, că noi ne concentrăm asupra țepușurilor din trupul sau viața noastră și dorim să le îndepărtăm și să curmăm chinul, și slăbiciunea și neputința. Dar nu conștientizăm că dorim să îndepărtăm tocmai ceea ce ne ține smeriți, care ne ține departe de mândrie și care ajută puterea lui Hristos să rămână în noi.

Pavel îi învață astfel pe Corinteni să descifreze rațiunea contextelor prin care îi trece Dumnezeu. De asemenea el le împărtășește și finalul încercării:

- “El ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr-o astfel de moarte și avem nădejde că ne va mai izbăvi încă.”

Cu siguranță că dacă mureau în Domnul și mergeau la Domnul era tot o izbăvire. Pavel laudă însă izbăvirea prezentă. Domnul le-a protejat credința, dar i-a izbăvit fizic din acel context. Le-a scăpat viața și a îndepărtat presiunea. Și Pavel numește acest lucru o izbăvire din partea Domnului. Creștinul trebuie să își dorească să rămână în viață și să Îl slujească pe Domnul, și trebuie să se bucure și să-L laude când îl ține în viață. De asemenea, când Domnul îi protejează credința și îndepărtează o presiune care o amenință, creștinul trebuie să se bucure și să laude pe Domnul pentru acest lucru. Izbăvirea adusă de Domnul în încercare face parte din resursele mângâierii. Domnul ne mângâie și în încercare, dar și după încercare. Pavel pare să prezinte aici mângâierea adusă de Domnul prin izbăvirea din acea încercare, izbăvire care deține un prilej de mângâiere și întărire pentru ceilalți credincioși. În Fapte 19, Luca ne spune că în acea vreme s-a făcut o mare tulburare cu privire la calea Domnului. Aproape o întreagă cetate s-a unit împotriva lui Pavel pentru a-l amenința, pentru a-l demoraliza, pentru a-l omorî, pentru a-l distruge. Dar de ce? Pentru că Pavel era propovăduitorul Cuvântului. Prin propovăduirea Cuvântului făcuse o mare trezire în Efes și toată Asia mică și mulți din lumea ocultă s-au întors la Domnul. Ba mai mult, acest propovăduitor al Cuvântului Și-a propus să meargă prin Macedonia și Ahaia pentru a merge la Ierusalim și apoi la ROMA. Cel rău a venit cu contraofensiva. Trebuie să reținem acest

principiu din cartea Fapte. Mereu este o contraofensivă a celui rău împotriva propovăduitorului Cuvântului. Și aici apare din nou. Cel rău vrea să îl sperie, să îl demoralizeze și chiar să îlucidă fizic pe Pavel, mobilizând o întreagă cetate împotriva lui. Dar acea cetate nu face decât să ne arate spre legiunile de demoni care s-au unit toate împotriva lui Pavel. Și presiunea la care a fost supus a fost teribilă și peste puterile lui. Și Pavel a vrut să se înfățișeze înaintea lor. Dar lucrul acesta era cel mai probabil neînțelept, iar frații l-au oprit, Pavel primind călăuzirea lor. Nu era o luptă în care trebuia să intre. Era bine că era dispus să intre, dar nu era o luptă în care trebuia să intre. Pavel ascultă îndemnurile fraților. Dar nu va face la fel ca înainte de vizita sa din Ierusalim. Acolo frații îi spun la fel, să nu se ducă. Dar el se duce. De ce? Pentru că știa că acolo este o luptă în care Domnul îl vrea și în care Domnul va fi cu el. Și Domnul îi va confirma aceasta, protejându-i viața, ajutându-l să depună mărturie, și încurajându-l personal:

- “În noaptea următoare, Domnul i s-a arătat lui Pavel și i-a zis: “Îndrăznește, Pavele; căci după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și în Roma.” (Fapte 23:11).

Dacă Domnul i s-a arătat personal lui Pavel, înseamnă că Pavel avea nevoie de această încurajare. Și el se confrunța cu temeri și cu descurajare și cu gândul: oare am făcut bine că am venit la Ierusalim? În momentele noastre de descurajare în propovăduirea Cuvântului, este așa de minunat să auzim vocea Domnului care ne dă confirmarea și ne spune pe nume: **Îndrăznește, Pavele!**

Încercarea din Efes nu l-a descurajat pe Pavel ci l-a pregătit pentru următoarele atacuri ale celui rău. A văzut cu mâna Domnului l-a protejat și l-a ținut în viață. Domnul Își protejează Unsul care propovăduiește Cuvântul și nimeni nu Îl poate smulge din mâna Lui. Iată ce l-a încurajat pe Pavel să meargă la Ierusalim. Iată că dacă a rămas în ascultare, contraofensiva celui rău s-a transformat într-o unealtă de întărire a lui Pavel. Cu siguranță că în mijlocul furtunii, Pavel se simțea descuraja. Dar pentru că nu a cedat, ci a așteptat până la finalul furtunii, s-a simțit apoi întărit și încurajat. Presiunile care ne descurajează se vor transforma în pricină de încurajare dacă așteptăm până la sfârșit izbăvirea lui Dumnezeu. Când va trece furtuna vom fi mai siguri, mai puternici. Cel rău va încerca să descurajeze propovăduitorul Cuvântului în fel și chip. Îl va amenința cu pierderea a tot ce are și chiar îi va lua tot ce are. Pentru a rezista propovăduitorul trebuie să fie gata să renunțe la tot ce are în lumea aceasta și chiar la viața lui. Doar așa va sta în picioare. Dar este o amenințare mai mare decât cea din partea oamenilor și decât cea a pierderii vieții. Propovăduitorul este dispus să piardă tot, mai puțin un singur lucru: relația cu Domnul. Și atunci cea mai puternică amenințare din partea celui rău este că îl va presiunea va fi atât de mare încât el va ceda, se va lepăda de Domnul și va pierde relația cu Domnul. Și pentru a face acest lucru, cel rău va arăta cât de mare este ispita, cât de slab este omul, îi va aduce aminte de căderile din trecut, și va întreba: ce te face să crezi că vei putea sta în picioare în fața ispitei? Dacă în fața celorlalte ispite și amenințări, propovăduitorul poate răspunde: pentru Hristos sunt gata să pierd tot ce am, în fața acestei ispite, el nu mai poate răspunde așa, căci ar trebui să răspundă: pentru Hristos sunt gata să Îl pierd pe Hristos. Și aici, el trebuie să vină cu un alt răspuns, și răspunsul lui trebuie să fie:

- Eu sunt în mâna Domnului, și nimeni nu mă poate smulge din mâna Lui. El a murit pentru Mine și sunt de preț înaintea Lui. Eu nu sunt doar un vas de care El se folosește în lucrarea sa. Eu nu sunt doar un mijloc prin care El își împlinește planurile pentru alții, de care el se poate lipsi. Eu nu sunt un mijloc pentru un scop mai înalt. Din perspectiva Lui, eu sunt mai important decât o lucrare. El nu mă va sacrifica pe mine de dragul lucrării, ci în primul rând El este interesat de Mine și decât de ce face prin Mine. mai presus de toate El vrea să mă mântuiască pe mine. Și el nu va îngădui să fiu ispitit peste puterile Mele, ci împreună cu ispita a pregătit și mijlocul. Da, sunt slab, dar El este tare, Da, am avut căderi, dar am avut căderi pentru că am ales să cad, iar acum voi alege să stau în picioare. Da, am avut căderi pentru că nu m-am folosit de toate resursele Lui, dar acum mă voi folosi de toate resursele Lui. Da, am avut căderi, dar ele nu m-au frânt căci m-am pocăit și Domnul m-a iertat, m-a reabilitat, mi-a arătat fisurile și m-a învățat să lupt cu ele. Da, Domnul nu îmi promite că voi fi perfect ci că va fi cu Mine și că nicidecum nu mă va părăsi. Domnul mă mântuiește prin har, nu pentru neprihănirea mea,. El nu este cu mine pentru că trăiesc fără pată, ci pentru că cred în Hristos și mă va mântui prin El. Nu îmi cere să fiu fără pată pentru a fi cu Mine ci să îl iubesc și să revin mereu și mereu la El, să îmi pun încrederea nu doar în puterea Lui, ci și în iertarea, dragostea și puterea Lui. Și El va fi cu mine. Dar, voi mai avea căderi, căci așa suntem noi oameni făcând iarăși și iarăși alegeri greșite. Dar Domnul vă ma izbăvi. Căci pocăința face parte din resursele Sale,. Nu voi transforma harul in defrânare dar mă voi apela la acest har la orice cădere. Și El va fi cu Mine. Nu Mă va părăsi. Căci sunt scump și de preț înaintea Lui. Voi fi cu inima curată și voi lua aminte la tot ce mă va învăța El ca să nu mai cad, și știu că El va fi cu Mine. Și ce voi alege? Voi alege să cred în Hristos și așa voi birui. Și cu acest curaj, mă voi duce oriunde El mă va trimite. Nu mă voi duce de capul în orice luptă. Dar dacă El mă va încuraja într-o luptă, ori cât de mare va fi, Eu voi alege să merg acolo. Căci el este cu mine, și nu mă va părăsi.

Mântuitorul Însuși a trebuit să creadă în protecția desăvârșită a Tatălui atunci când S-a întrupat, când a renunțat la puterea și slava Sa și a primit un trup asemănător cu cel al păcatului prin care putea fi ispitit de cel rău în toate felurile ca și noi. Și la El miza era atât de mare. El nu avea și resursa pocăinței. El trebuie să trăiască fără pată. Cel mai mic gest greșit ar fi însemnat moarte eternă. Și El a trebuit să se încreadă în Tatăl că va fi acolo prin Duhul Sfânt pentru a-L ajuta să lupte cu toate uneltirile diavolului. Dar marele test al Mântuitorului a fost în fața crucii. Dacă până la cruce Tatăl a fost cu El, la cruce Însuși Tatăl avea să Îl părăsească și Să se întoarcă cu mânie față de El, El Cel neprihănit, El Cel fără pată. Să trăiești fără păcat, și la sfârșitul lucrării tale pe pământ în loc să ai parte de mângâiere, ți se ia și singurul lucru care nu și se luase, și care a fost marea mângâiere, și anume: prezența Tatălui. Oare cât de singur s-a simțit Hristos acolo pe cruce când a strigat: Doamne, Doamne, de ce M-ai părăsit? Domnul va îngădui încercări în viața noastră când vom fi singuri și cei din jurul nostru nu vor putea fi alături de noi. Dar vor fi și încercări când oamenii nu vor putea fi



alături de noi dar vom avea și impresia că Domnul ne-a părăsit. El va fi de fapt cu noi, dar noi vom simți exact opusul. Și în acea singurătate, vom înțelege o picătură din singurătatea prin care a trăit Hristos, și vom conștientiza mai bine cât de mult a suferit Hristos pentru noi, și vom înțelege astfel mai mult cât de mult ne-a iubit. Și vom fi și mai încredințați că nimic nu ne va despărți de dragostea Lui. Acesta este drumul despre spunea Pavel: **și să-L cunoșc pe El, și puterea învierea Lui, și părășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui.** Domnul va îngădui asupra vieții noastre încercări care se vor asemăna din ce în ce mai mult cu suferința Domnului. Și una din aceste încercări va fi atunci când Domnul ne va părăsi pentru a cunoaște tot ce este în inima noastră. Și când ne va părăsi, la început ne vom speria și vom face prostii așa cum a făcut Avraam în Gherar când a crezut că Domnul l-a abandonat. În Geneza cap.19 când Domnul a distrus Sodoma și Gomora, Avraam a fost luat prin surprindere. El nu știa că Lot a fost salvat și nici nu știa că nu erau nici măcar 10 oameni neprihăniți în acea cetate. Și atunci Avraam s-a speriat și a fugit și a considerat că nu își mai poate pune încrederea în Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu i-a ascultat rugăciunea pentru a-l slava pe Lot și întreaga cetate, pe ce bază putea să aibă încredere că Dumnezeu îl va asculta și îi va da un copil? Dacă Domnul nu l-a mântuit pe Lot, cum se putea încrede în El în faptul că Domnul îl va păzi în Gherar și îi va da un copil? Este interesant că Domnul este îngăduitor cu Avraam. Acesta tocmai primise promisiunea că la anul pe vremea aceea Sara va avea un copil. Și Avraam în Gherar se crede singur și luptă singur, și o dă pe Sara de nevastă lui Abimelec. Dar Domnul nu îl abandonează pe Avraam chiar dacă acesta a păcătuit și a ales calea necredinței. Domnul harului intervine și nu îngăduie ca Sara să ajungă soția lui Abimelec. Nu-l pedepsește pe Avraam, ci îl muștră și pedepsește pe Abimelec. Și Avraam este chemat să se roage pentru vindecarea pântecelor femeilor din acea zonă. Și Domnul îl ascultă. Credința lui Avraam este reabilitată. Avraam vede că Domnul nu l-a părăsit nici când el l-a părăsit pe Domnul. Avraam vede că Domnul ascultă rugăciunea sa, un mare păcătos. Avraam vede că Domnul îi ascultă rugăciunea chiar în domeniul atât de important pentru el: nașterea de copii. Și Avraam revine pe calea credinței. Dacă Avraam, tatăl tuturor credincioșilor s-a speriat când a crezut că Domnul l-a lăsat singur, oare noi nu ne vom speria și nu vom face prostii asemănătoare cu ale lui? Frumos este că Domnul rămâne cu noi și luptă pentru noi. El vrea mai mult decât noi să biruim, El vrea mai mult decât noi să creștem, El are mai multă răbdare cu noi decât avem noi înșine cu noi, El are mai multă încredere în vindecarea și creșterea noastră decât avem noi!

Cel mai mare test al Mântuitorului a fost în fața crucii. Acolo avea în fața Sa paharul tuturor nelegiuirilor oamenilor, mânia aprinsă a lui Dumnezeu, și un iad etern. Și atunci frământarea sufletului Său a fost: **Doamne, Eu accept voia Ta să beau acest pahar pentru mântuirea celorlalți. Dar cu MINE, cu MINE ce se va întâmpla? Oare voi ieși viu din acest iad? Oare nu voi fi distrus de mânia Ta pentru totdeauna? Oare va mai fi speranță că voi vedea din nou Fața Ta? Oare nu voi pieri împreună cu neleguirile tuturor oamenilor? Cu MINE; cu MINE, ce se va întâmpla? Cu atât mai mult cu cât voi fi singur în acest IAD, voi fi fără TINE, și TU ÎNSUȘI vei fi împotriva Mea? Dacă TU ÎNSUȘI vei lupta cu toată mânia Ta împotriva Mea, cum voi putea ieși întreg?**

Și Tatăl i-a răspuns: ***Ai încredere deplină în Mine și în dragostea Mea și în Cuvântul Meu. Tu vei birui, și a Îmi vei vedea din nou Fața. Nu voi lăsa ca trupul Tău să vadă putrezirea, și a treia zi Te voi învia din morți.***

Aceste frământări sunt revelate de Psalmul 102, care este citat în Evrei cap. 1 și este un psalm mesianic. În interpretarea autorului către Evrei (ajutată probabil și de varianta de traducere din Septuaginta) este vorba de un dialog între Mesia și Tatăl:

- Fiul, Mesia: El mi-a frânt puterea în drum, și mi-a scurtat zilele. Eu zic: Dumnezeuule, nu mă lua la jumătatea zilelor vieții mele, Tu, ai cărui ani țin veșnic!
- Răspunsul Tatălui: TU ai întemeiat în vechime pământul, și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu vei rămâne; toate se vor învechi ca o haină; le vei schimba ca pe un veșmânt și se vor schimba. Dar TU rămâi Același, și anii Tăi nu se vor sfârși.

(Ps.102:23-27)

În interpretarea autorului către Evrei, v.25-27 nu sunt adresată lui Dumnezeu e către psalmist, ci sunt adresate Psalmistului (care Îl prefigurează pe Mesia) de către Tatăl. Fiul se află în fața paharului nelegiuirilor când Însuși Dumnezeu I-a frânt puterea în drum la jumătatea vieții Sale pământești și la jumătatea eternității Sale. Fiul se teme de ce va urma. Și atunci Tatăl Îi răspunde și Îl încurajează. Îi aducem minte că deși este OM, El este și Dumnezeu, și că El a întemeiat pământul. Pământul va pieri, dar El va rămâne. Doar pentru era Dumnezeu, Fiul a putut sorbi în Sine mânia eterna a Tatălui fără ca El Însuși să piară. Tatăl îi aduce aminte de divinitatea Sa pentru a-L încuraja. Și Fiul merge pe mâna Tatălui, și biruiește. Și a treia zi Tatăl Îl înviază din morți, și El șade la dreapta Tatălui în slavă! Fiul a biruit aducându-și aminte cine este El cu adevărat, cine este El în ochii Tatălui.

Pe drumul cunoașterii lui Hristos și a părtășiei cu suferințele Lui vom trece prin suferințe din ce în ce mai asemănătoare cu suferințele Sale. Sunt două încercări speciale în acest sens. Una din ele este atunci când la un capitol al vieții noastre trăim în neprihănire mai mult decât ceilalți oameni. Și tocmai la acel capitol simțim că Domnul ne părăsește și ne lasă pe mâna celui rău și trăim un real iad, un iad pe care ar merita să îl trăiască cei care au trăit în nelegiuire la acel capitol. Și atunci ne vom aduce aminte de Isus, care după ce a trăit în ascultare atâta vreme Tatăl L-a părăsit, și a primit exact opusul: pedeapsa pentru păcat. Și dacă noi va fi doar o simulare, la Hristos a fost cât se poate de real. Iosif a trăit ala curat și a biruit și ispita cu soția lui Potifar. Și drept răsplată a fost considerat un violator și închis pentru aceasta. El a primit ce trebuia să primească toți acei violatori și curvari care au păcătuit și totuși nu au ajuns în temniță.

Un alt tip de încercare este atunci când facem un păcat într-un domeniu, și apoi urmează o încercare foarte, foarte mare chiar în acel domeniu. În parte ea va fi ca o pedeapsă, dar totuși ea va fi cu mult mai mare ca pedeapsă ținând cont că acel păcat a fost un accident de care ne-am căit imediat. Dar cel rău va specula că noi tocmai am păcătuit la acel capitol și ne va prezenta încercarea ca o manifestare teribilă a mâniei lui Dumnezeu. Deși, ne-am cerut

iertare, noi vom avea impresia că suntem judecați de Însuși Dumnezeu pentru acel lucru. Și iarăși ne vom aduce aminte că Isus Cel neprihănit, a fost părăsit de Tatăl și judecat de Acesta chiar dacă nu avea niciun un păcat. Și va fi greu. Dar la fel cum Tatăl i-a adus aminte Fiului cine este El, Fiul ne va aduce aminte nouă cine suntem: suntem vase de lut în formare și iertate pe deplin nu prin neprihănirea noastră ci prin credința în Hristos. Cel rău va încerca să ne paralizeze spunându-ne: dacă ai avut un sigur accident și Domnul este atât de mânios împotriva Ta chiar dacă te-ai pocăit, ce speranță ai tu să umbli alături de acest Dumnezeu? Ce curaj ai tu să te avânți în slujire și în luptele spirituale? Tu știi că ești țărână și atât de slab și știi că vei mai face greșeli. Dacă Domnul este atât de aspru cu fiecare greșeală a ta, oare până la urmă nu vei fi strivit sub judecata Lui? David pentru a-și scăpa viața trece prin cetatea preoțească Nob și ascunde faptul că este fugărit de Saul. Și este ajutat de preoți. Dar apoi toată cetatea este nimicită de Saul. David își asumă vina pentru ce s-a întâmplat, dar NU CADE în disperare. Greșeala sa era prea mică ca din ea să izvorască un rău așa de mare. El era un om disperat care fugea să își scape viața și nu a fost atent în acel context. El credea în bunătatea lui Dumnezeu și știa că dacă cetatea preoțească a murit, Domnul a îngăduit acest lucru și din alte raționamente. Și David greșise, dar David cunoaște faptul că Domnul este mai mare decât greșelile lui. Greșeala sa a fost un factor, dar nimicirea cetății a avut loc din pricina nebiei lui Saul și Domnul a îngăduit acest lucru din raționamente care nu sunt accesibile oamenilor.

Dar când David a făcut o greșeală mare: adulter, crimă, persistență în nepocăință pentru mai bine de un an de zile, lucrurile au stat altfel. Greșeala a generat consecințe groaznice asupra familiei și împărăției lui. David și-a cerut iertare, și a fost iertat, dar o parte din consecințele păcatului său au persistat în personalitatea lui și în cei din jurul său. Manase s-a pocăit, dar nu a mai putut opri consecințele alegerilor sale din inima poporului. Dacă cineva cade de la credință și devine dependent de droguri, și promovează consumul de droguri, și la un moment dat se întoarce la Domnul, ce se întâmplă? El este iertat, dar va trebui să lupte intens cu consecințele păcatului din personalitatea sa și va trebui să privească cu durere spre cei care au devenit dependenți din pricina sa și care nu și-au mai revenit niciodată. Pavel s-a întors la Domnul și a fost iertat. Dar nu a putut da înapoi familiilor îndurerate pe cei pe care i-a ucis în prigoana sa. Și dacă au fost persoane care au căzut de la credință din pricina prigoanelor sale, întoarcerea sa nu a generat și întoarcerea lor. Iată de ce Pavel se numește până la sfârșit pe sine cel mai neînsemnat dintre toți sfinții căci a prigonit Biserica Domnului. Dar Pavel nu rămâne blocat în trecut. El începe o viață nouă. El biruiește povara trecutului prin crucea lui Hristos și are curajul să se dea o pildă pentru toți credincioșii, și chiar pentru cei pe care i-a prigonit, și chiar pentru familiile îndurerate de care vorbeam. Scriptura face diferența între greșeli. Curvia, crima, persistența în păcat, sunt cele care generează mari rele în Împărăție. Dar căderile, accidentele, din timpul luptei spirituale nu pot fi puse în aceeași categorie.

Pavel are nădejdea că Domnul îl va mai izbăvi din capcanele prigonitorilor și că îl va păzi de moarte fizică. Este evident că Pavel, deși este gata să moară pentru Hristos, își dorește să mai trăiască pe acest pământ și să slujească Trupul Lui Hristos. Dar după cum vedea și mai târziu în epistolă viața sa este o viață de suferință, de permanentă luptă spirituală, plină de pericole fizice și spirituale. Iată ce ne spune el în 11:23-27:

- Sunt ei slujitorii lui Hristos? – vorbesc ca un ieșit din minți – eu și mai mult. În osteneli și mai mult; în temnițe și mai mult; în lovituri fără număr; de multe ori în primejdii de moarte! De 5 ori am căpătat de la Iudei 40 de lovituri fără una; de 3 ori am fost bătut cu nuiele, odată am fost împroșcat cu pietre; de 3 ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte!

Iată ce ne mai spune în 4:7-12:

- Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoși, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm totdeauna în noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor. Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața.

În cartea 1,2 Împărați am înțeles mai bine războiul spiritual din jurul Casei Domnului și cum tot acest război teribil se concentrează împotriva Unsului Domnului. Or, în perioada lui Pavel, el era principalul propovăduitor al Cuvântului, și principalul ziditor al Casei Domnului. Deci cei mai răi demoni, cele mai terifiante cohorte de demoni, cele mai puternice legiuni demonice se luptau zi și noapte împotriva lui Pavel căutând să îl înspăimânte și să îl descurajeze, aducând suferință și temeri în sufletul lui, aducând anxietate și neliniște în inima sa, ispitindu-l cu tot felul de ispite, aducându-i aminte de viața liniștită și plină de succes pe care a trăit-o printre evrei înainte să se fie propovăduitor al Cuvântului, aducându-i aminte de crimele comise înainte de convertire și de chipurile suferinde ale creștinilor omorâți cu pietre la porunca sa, căutând o fisură în inima sa, căutând un moment de ezitare și îndoială. În altă parte Pavel spune: din afară lupte, dinlăuntru temeri. Lupta sa era și din afară dar și dinlăuntru. Pavel nu era doar un om prigonit de oameni. El era prigonit deopotrivă de oameni și de demoni. Suferința sa nu era doar fizică. Presiunea din afară era amplificată de presiunea demonică de deasupra sufletului său. Și Pavel nu era un supraom. Era un om slab și plin de temeri ca și noi. Să trăiești zi de zi sub amenințarea cu moarte și printre atâtea pericole. Să ai parte de denigrare și suferință fizică la orice pas. Bisericile pe care le plantezi să se întoarcă împotriva ta. Iată viața lui Pavel. Ar vrea cineva să fie în locul lui? Domnul a fost onest cu Pavel. Iată primele cuvinte rostite despre Pavel după convertirea sa:

- Du-te, căci el este un vas, pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel. și îi voi arăta **tot** (*cât de mult* – în alte traduceri) ce trebuie să sufere pentru Numele Meu. (Fapte 9:16)

Dumnezeu i-a arătat mai dinainte lui Pavel tot ce trebuie să sufere pentru Numele Domnului. Pavel a acceptat și a slujit cu dragă inimă Domnului.

Cu siguranță că Pavel avea parte și de belșug de mângâiere și de zile mai liniștite, și de zile de pace. Dar per ansamblu viața sa era sub o continuă prigoană. Cine din noi ar dori să aibă o asemenea viață? Pentru oricine, moartea ar însemna o mare izbăvire. Dar Pavel nu dorea să moară și să scape de această viață de chin. El dorea să trăiască și să slujească cu toată puterea Bisericii lui Hristos. Pavel era un biruitor. Era cu adevărat un împărat în această viață. El a învins viața și nu invers. Dar nu prin sine, ci prin puterea lui Hristos în el pe care a experimentat-o din plin și sub orice formă. Iată ce ne spune el: Pot totul în Hristos care mă întărește.

Ce mă impresionează în această luptă este că Pavel nu dă o clipă înapoi, și pare să nu aibă nici o fisură, nici un moment de neveste. El merge mereu înainte. Modelul lui David din Vechiul Testament este o curbă ascendentă cu suișuri și coborâșuri. Și aici nu vorbim de căderea cu Bat-Șeba pe care Domnul nu o include în modelul davidic. Ci ne referim la viața sa în care apar suișuri și coborâșuri până la sfârșitul vieții. Și așa apar și la ceilalți împărați. Și la petru vedem aceste suișuri și coborâșuri chiar după ce devine apostol (vezi Galateni cap.2). Dar la Pavel nu vedem nici un coborâș. Cartea Fapte nu ne prezintă o faptă a lui Pavel care să fie o cădere, o fisură, un păcat. Iar în epistolele Pavel el nu vorbește de căderile sale, ci ne vorbește despre o continuă viață de biruință.

În 2 Corinteni el se descrie pe sine ca pe un slujitor perfect. El nu are nici o pată. Nu dă nici un prilej de poticnire, nu obosește, el se poartă în lume cu o curăție și sfințenie date de Dumnezeu, se face primit de orice cuget omenesc. Omul său dinlăuntru se înnoiește din zi în zi, el este preschimbat în același chip cu al Lui din slavă în slavă, prin Duhul Domnului, răstoarnă izvodirile minții, și orice gând îl face rob ascultării de Hristos, el poartă întotdeauna cu el omorârea Domnului Isus, în toate privințele se arată ca un vrednic slujitor al lui Dumnezeu, totdeauna este vesel, el rămâne mereu smerit și se laudă cu slăbiciunile sale și mai putem adăuga.

Dar noi suntem atât de diferiți de Pavel. Noi păcătuim zilnic, și păcatele noastre sunt o principală pricină de descurajare și vinovăția o sursă principală de paralizie spirituală. Noi avem suișuri și coborâșuri, noi suntem hâțâiți de atâtea boli și slăbiciuni care adesea ne împing în păcat. Suntem în luptă, nu renunțăm, ne pocăim, dar căderile fac parte din alergarea noastră. Restul Scripturii ne prezintă viața de credință diferită de cea a lui Pavel:

- Cel neprihănit de 7 ori cade și de 7 ori se ridică.
- Modelul davidic, principalul model din VT este o curbă ascendentă formată din suișuri și coborâșuri.

- Avraam, tatăl tuturor credincioșilor are suișuri și coborâșuri.
- La fel și Marele Moise, care chiar la sfârșitul vieții face un păcat grav din pricina căruia Dumnezeu nu îl mai lasă în țară.
- Toți împărații care se luptă pentru casa Domnului au căderile și limitele lor.
- Iacov ne spune cu autoritatea lui Dumnezeu: toți păcătuim în multe feluri.
- La fel și Ioan în 1 Ioan cap.1 ne spune că dacă spunem că nu avem păcat mințim, și deși ne îndeamnă să nu păcătuim, el ne spune că păcatul va fi activ în viața noastră, și de aceea pocăința este un act zilnic în viața de credință.
- Toate Bisericile plantate de Pavel fac greșeli de trăire sau greșeli teologice și dau înapoi. Și Pavel este liniștit și le îndeamnă cu blândețe la pocăință și vindecare ca unul care știe că procesul creșterii are parte și de căderi.
- Marii creștini de-a lungul secolelor vorbesc despre aceste suișuri și coborâșuri și ei înșiși au făcut multe greșeli.
- DAR; el Pavel, el pare a nu avea nici o cădere, și dincolo de trecutul său dinainte de convertire, el pare străin de lupta cu glasul lui Rabșache, de lupta cu descurajarea de sine, de lupta cu acceptarea pedepsei Domnului. Pavel pare să nu păcătuiască, să nu dea înapoi deloc, să nu experimenteze niciodată pedeapsa Domnului, despre care tot el vorbește în Evrei cap.12a.
- El ne spune că și el însuși este într-un proces de creștere (căci el calcă pe urmele lui Hristos, dar nu a și ajuns ca El) și că a ajuns în urma unui proces îndelung de învățare, CĂCI s-a deprins să trăiască și în belșug și în lipsă. Dar căderile sale par absente din agenda luptelor sale spirituale.
- Și ce pare descurajant este că Pavel este principalul MODEL propus de Noul Testament pentru noi. Noi trebuie să călcăm pe urmele lui, căci el calcă pe urmele lui Hristos. Dar el pare să trăiască o cu totul altă viață, cu totul alte resurse. Este ca și cum ar fi un vas special care a ajuns pe înălțimi spirituale pe care noi nu le vom atinge niciodată, și de acolo de sus ne spune: fiți ca mine. Iar să fii ca el înseamnă să trăiești o permanentă viață de biruință. Altfel, trăiești cu totul altceva decât ce trăia el.
- Oare cum se împacă aceste lucruri?Iată o posibilă variantă:

Oare el a fost un vas unic în istorie care a primit resurse speciale pentru a atinge performanțe speciale și pentru a ne arăta puterea Evangheliei? Dar cui i se dă mult i se cere mult, cui să dă mai puțin, i se cere mai puțin. Noi nu vom primi resursele speciale primite de Pavel, ci fiecare va primi doar o parte din acestea, și într-un proces lung de învățare. Într-adevăr, lui Pavel *i s-a încredințat **Evanghelia*** prin revelație directă. El a primit CADOU interpretarea Vechiului Testament și legătura dintre tablouri și cărți. El a primit și alte

revelații care nu se regăseau în Vechiul Testament și nici măcar în cuvintele rostite de Domnul Isus. Iată mai multe pasaje care vorbesc despre acest CADOU primit de Pavel repede și de la începutul alergării sale:

#### A) Galateni 1:11-2:10

6. Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă Evanghelie.

7. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos.

8. Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!

9. Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!

10. Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.

11. Fraților, vă mărturisesc că **Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească;**

**12. pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.**

13. Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religia iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu și făceam prăpăd în ea;

14. și cum eram mai înaintat în religia iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespuse de mare pentru datinile strămoșești.

15. Dar, când Dumnezeu – care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele și m-a chemat prin harul Său – **a găsit cu cale**

**16. să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri, îndată, n-am întrebat pe niciun om,**

**17. nici nu m-am suit la Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors din nou la Damasc.**

18. După trei ani, m-am suit la Ierusalim să fac cunoștință cu Chifa și am rămas la el cincisprezece zile.

19. Dar n-am văzut pe niciun altul dintre apostoli decât pe Iacov, fratele Domnului.

20. În cele ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, nu mint.

21. După aceea m-am dus în ținuturile Siriei și Ciliciei.
22. Și eram încă necunoscut la față bisericilor lui Hristos care sunt în Iudeea.
23. Ele auzeau doar spunându-se: „Cel ce ne prigonea odinioară acum propovăduiește credința pe care căuta s-o nimicească odinioară.”
24. Și slăveau pe Dumnezeu din pricina mea.

## Capitolul 2

1. După paisprezece ani, m-am suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba; și am luat cu mine și pe Tit.
2. M-am suit, în urma unei descoperiri, **și le-am arătat Evanghelia pe care o propovăduiesc eu între Neamuri, îndeosebi celor mai cu vază, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar.**
3. Nici chiar Tit, care era cu mine, măcar că era grec, n-a fost silit să se taie împrejur
4. din pricina fraților mincinoși, furișai și strecurați printre noi ca să pândească slobozenia pe care o avem în Hristos Isus, cu gând să ne aducă la robie;
5. noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nicio clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.
6. Cei ce sunt socotiți ca fiind ceva – orice ar fi fost ei, nu-mi pasă: Dumnezeu nu caută la fața oamenilor – aceștia, zic, ei cei cu vază nu mi-au adăugat nimic.
7. Ba dimpotrivă, **când au văzut că mie îmi fusese încredințată Evanghelia pentru cei netăiați împrejur**, după cum lui Petru îi fusese încredințată Evanghelia pentru cei tăiați împrejur –
8. **căci Cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiați împrejur, făcuse și din mine apostolul Neamurilor –**
9. și, când au cunoscut harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur.
10. Ne-au spus numai să ne aducem aminte de cei săraci, și chiar așa am și căutat să fac.

## B) Efeseni 3:1-13

1. Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Hristos pentru voi, Neamurilor...
2. (Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată față de voi.



3. **Prin descoperire dumnezeiască** am luat cunoștință de taina aceasta despre care v-am scris în puține cuvinte.

4. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos,

5. care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul.

6. Că, adică, Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea,

7. **al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie prin lucrarea puterii Lui.**

8. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, **mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos**

9. și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile;

10. pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu,

11. după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.

12. În El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere.

13. Vă rog iarăși să nu vă pierdeți cumpătul din pricina necazurilor mele pentru voi: aceasta este slava voastră.)

#### **C) 1 Cor.9:15-18**

14. Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie.

15. Dar eu nu m-am folosit de niciunul din aceste drepturi. Și nu vă scriu aceste lucruri ca să cer să se facă așa cu mine; căci aș vrea mai bine să mor decât să-mi ia cineva pricina mea de laudă.

16. Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, **căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!**

17. **Dacă fac lucrul acesta de bunăvoie, am o răsplată. Chiar dacă-l fac de silă, este o isprăvnicie care mi-a fost încredințată.**

18. Care este atunci răsplata mea? Este să vestesc fără plată Evanghelia pe care o vestesc, și să nu mă folosesc de dreptul meu în Evanghelie

#### **D) 1 Cor.3:10-11**

10. **După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelie,** și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra.

11. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos.

### **E) 2 Cor.12:1-10**

1. E nevoie să mă laud, măcar că nu este de folos. Voi veni totuși la vedeniile și descoperirile Domnului.

2. **Cunosc un om în Hristos, care, acum paisprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup, nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe).**

3. **Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe)**

4. **a fost răpit în rai și a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească.**

5. Cu un astfel de om mă voi lăuda; dar, întrucât mă privește pe mine însumi, nu mă voi lăuda decât cu slăbiciunile mele.

6. Chiar dacă aș vrea să mă laud, n-aș fi nebun, căci aș spune adevărul; dar mă feresc, ca să n-aibă nimeni despre mine o părere mai înaltă decât ce vede în mine sau ce aude de la mine.

7. Și, ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf.

8. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia.

9. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.

10. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.

Deci între noi și Pavel este o mare diferență. Pavel a primit de la începutul convertirii sale prin revelație directă EVANGHELIA. și când ne referim al Evanghelie nu avem în vedere un mesaj scurt de câteva rânduri în care se explică cum poate fi mântuit omul, ci prin EVANGHELIE să înțelegem întreg planul lui Dumnezeu de aducere prin Hristos la slavă a fiilor oamenilor. Acest plan este revelat în întreg Vechiul și Noul Testament, și are în vedere taina lui Dumnezeu și înțelepciunea Sa în zidirea Casei Sale care este Biserica Sa. La Ierusalim stă cu apostolii 2 săptămâni. Dar Evanghelia nu poate fi învățată în 2 săptămâni nici măcar dacă stai zi și noapte în prezența apostolilor. Apostolii înșiși, formați o viață de iudaism, au stat 3.5 ani în prezența lui Hristos Însuși și apoi au primit CADOU după înviere interpretarea Vechiului Testament de la Hristos cel înviat. Evanghelia este așa de complexă încât ea nu poate fi învățată de la oameni într-un timp scurt. De aceea, chiar după acei 14 ani, când se suie la Ierusalim, apostolii îl ascultă pe Pavel și recunosc că lui i-a fost încredințată DE DOMNUL Evanghelia pentru oameni. Deci, Evanghelia este ceva mult mai complex

decât un simplu mesaj despre moartea și învierea lui Isus. Ea are în vedere toate legitățile luptei spirituale, și ale creșterii în asemănare cu Hristos, și ale funcționării trupului lui Hristos, și ne descoperă atacurile spirituale ale celui rău precum și resursele prin care le putem birui. Pavel știe că Evanghelia este PUTEREA LUI DUMNEZEU pt mântuire. Cu cât cunoști și crezi mai mult din această Evanghelie cu atât puterea lui Dumnezeu e mai mare în tine. Prin Pavel Domnul a făcut o demonstrație. El i-a revelat într-un scurt timp întreaga Evanghelie și l-a așezat apoi în cele mai grele necazuri. Și Pavel a rezistat și a trăit o viață de biruință. Nu îndrăznim să spunem că a ajuns la dimensiunea unei vieți fără păcat, dar este cert că adus o viață de biruință cu totul specială. A primit mult, dar a și fost credincios în ce a primit. Pentru că a primit așa de mult, el știe că vestirea Evangheliei nu este o opțiune pt el. Domnul i-a încredințat evanghelia, și de aceea vai de el dacă nu o vestește. De bunăvoie sau nu el trebuia să vestească Evanghelia. Dar fiind conștient că a primit mai mult decât toți credincioșii care au trăit sau vor trăi vreodată, el alege să nus e folosească de dreptul său în Evanghelie. El nu îi îndeamnă pe alții să facă astfel, dar el face așa, căci a primit resurse mai multe decât toți. De aceea, el nu obosește și nu dă nici un prilej ca slujba să fie defăimată. El este unicul vas căruia Domnul i-a încredințat Evanghelia pentru neamuri și care a pus temelie Bisericii pt toate veacurile care vor urma. Dar nimeni nu se poate compara cu Pavel din acest punct de vedere. Domnul nu va mai încredința Evanghelia la nimeni. Temelia a fost deja pusă. Fiecare din noi este într-un într-un proces de o viață de cunoaștere și de trăire a Evangheliei. Unii avem resurse mai mari iar alții resurse mai mici. Domnul va ține cont de legitatea: cui i se dă mult, i se cere mult, cui i se dă puțin, i se cere mai puțin. Și dacă noi avem nevoie de vreo 25 de ani de studiu intens pentru a parcurge toate cărțile Bibliei ca să avem o imagine de ansamblu a planului lui Dumnezeu, Pavel a parcurs această etapă într-un timp așa de scurt. Și noi, după 25 de ani de studiu, vom fi încă așa departe de nivelul cunoașterii de care a avut Pavel prin revelație directă și de care nu vom avea parte niciodată. Apostolii s-au adăpat direct din izvor. Noi luăm cu picătura. De aceea, să ne comparăm cu Pavel ar fi un lucru atât de neînțelept. Dar atunci cu ce ne ajută Pavel? El ne arată MODELUL, și în același TIMP ne arată PUTEREA Evangheliei. Și acest lucru ne provoacă într-un proces de o viață de cunoaștere și trăire a Evangheliei. Cu cât vom cunoaște mai mult cu atât vom avea parte mai mult de acea putere care trăia în Pavel. Nu vom atinge nivelul său apostolic, dar Domnul va evalua credincioșia și râvna noastră în acest proces. Dacă cu resursele primite vom face mari progrese, putem să îl întrecem pe Pavel chiar dacă nu vom atinge niciodată înălțimile sale apostolice. Pavel este DOVADA că Evanghelia are putere biruitoare în orice context. Este adevărat că în acest proces nici nu vom avea parte de încercările lui Pavel. Domnul nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre. Vom avea teste pe acest traseu. Domnul va cântări fiecare test ca să îl putem lua. Dar ce înseamnă a lua un test? Să treci fără păcat prin acel context? Nu cred că la acest lucru se referă Pavel. Căci atunci înseamnă că fiecare credincios ar trebui să trăiască fără păcat. Cred că se referă la acele teste mari care ne pot separa sau apropia de Domnul. Luarea unui test înseamnă uneori o alegere punctuală (să păcătuiești sau nu), dar și un proces în confruntarea cu acea ispită, un proces în harul pocăinței face parte din resursele puse la dispoziție de Dumnezeu. Într-adevăr, acest pasaj apare în 1 Cor.10:13, într-un context al avertismentelor căderii din har. Generația din Numeri a făcut păcatul cu voia. În acest sens ispita i-a învins. Dar Domnul ne dă toate resursele pentru a învinge ispitele. Din aceste resurse face parte și harul pocăinței. Nu cred că

Pavel spune că Domnul ne toate resursele pentru a învinge punctual orice ispită, deci de a trăi fără păcat. Ci cred că el are în vedere dinamica luptei spirituale în care putem ÎN PROCES birui orice ispită. Și în acest proces pocăința este o resursă cheie. Căci ne întoarcem la Dumnezeu bolnavi și lumești, și suntem plin de minciuni. Și de multe ori, după câteva căderi la un capitol conștientizăm că este păcat, și apoi după alte câteva căderi învățăm cum funcționează ispita, apoi descoperim resursele, și apoi punem stăpânire pe acel domeniu din viața noastră, în care nu vom fi perfecți până la sfârșitul vieții, dar în care vom stăpâni lupta. Din practica credincioșilor, acesta este traseul normal în lupta cu o ispită. Și aceasta înseamnă să învingi o ispită, și astfel ea să nu te separe de Dumnezeu cum s-a întâmplat cu cei din pustie.

Pavel a fost un vas unic în istorie cu o slujbă unică. Căci lui i s-a încredințat Evanghelia ca apoi el să o dăruiască omenirii. Noi credem în Evanghelia propovăduită de Pavel, principalul autor al Noului Testament. Nu poate fi o slujbă mai înaltă decât aceasta în istorie. În vechiul testament cea mai înaltă slujbă a avut-o Moise. Căci prin El Domnul a dăruit Legea și Cortul poporului Său. Dar în 2 Cor. Cap.3, Pavel ne explică faptul că slujba sa este cu mult mai mare decât slujba lui Moise căci lui i s-a încredințat Evanghelia lui Hristos. Legea era doar umbra lucrurilor viitoare. Hristos este realitatea lucrurilor prevestite de umbra Legii. De aceea, slujba lui Pavel este cu atât mai slăvit decât slujba lui Moise. Legea anticipa realitatea viitoare, dar în sine, ea nu aducea mântuire ci doar condamnare și pieire. Mântuirea era adusă cu adevărat de hristos. De aceea Pavel întreabă:

- Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să își pirolească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? Și în privința aceasta ce a fost slăvit nici nu a fost slăvit din pricina slavei care o întrece cu mult. Într-adevăr, dacă ce era trecător era cu slavă, cu cât mai mult va rămâne în slavă ce este netrecător! Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală și nu facem ca Moise, care își punea o mahramă peste față pentru ca fiii lui Israel să nu își pirolească ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător. (2 Cor.3:7-13)

Slujba apostolică este unică în istorie și este mai mare decât slujba lui Moise, cea mai slăvită slujbă din Vechiul Testament. Pavel vorbește la plural. Domnul a încredințat această slujbă unei echipe apostolice, dar vârful de lance al acestei echipe era Pavel. Pavel a primit cea mai înaltă slujbă din istorie. Nu a fost și nu va mai putea fi o slujbă mai înaltă decât cea primită de el. Și el era conștient de acest lucru. Și acum înțeleg de ce Domnul l-a ales pe Pavel pentru această slujbă și pe altcineva, și nu pe Petru sau Ioan care făceau însă parte din echipa apostolică. Pericolul cel mai mare din inima omului este MÂNDRIA. Pe Moise Domnul l-a pregătit 80 de ani pentru a-i putea încredința cea mai slăvită slujbă a Vechiului testament. L-a trimis în lucrare după 80 de ani de smerire a sufletului lui Moise, și l-a trimis când Moise a spus cu toată inima lui: ***Cine sunt eu ca să scot poporul Tău din Egipt?*** La 40 de ani Moise încă credea că este cineva. De aceea nu era pregătit pentru lucrarea pe care

Domnul vroia să i-o încredințeze. Dar la 80 de ani, când își aștepta clipa morții, când trecuseră poftele și visurile tinereții, când se scârbise de sine și de povara firii pământești pe care o purtase o viață, când epuizase experimentarea iluziilor acestor lumi, când făcuse suficiente greșeli ca să spună despre sine că este cel mai mare păcătos, și când nu mai vroia lucrarea, ci era liniștit și smerit în umblarea sa cu Domnul, de-abia ATUNCI Moise a fost pregătit pentru lucrare. Câtă vreme mai credem că noi suntem cineva, nu suntem pregătiți pentru marile lucrări pe care Domnul vrea să ni le încredințeze. Și Iov credea că este cineva. Dar după încercarea prin care a trecut, a spus: "Mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în sac și cenușă." Curățirea cea mai profundă care s-a făcut a fost cu privire la imaginea de sine, la ce credea despre el. Și curățirea aceasta este atât de importantă încât Dumnezeu a considerat că Iov merită să treacă prin acea experiență dureroasă, și și-a asumat și greșelile pe care Iov le-a făcut în mijlocul acelei încercări. Domnul a fost ferm cu Iov. I-a arătat că mărturia creației a fost o resursă suficientă ca el să nu se îndoiască de Domnul și să nu rostească acele vorbe prostești despre Dumnezeu. dar, nu l-a strivit, ci i-am arătat slava și măreția sa care L-au suit pe Iov pe o înălțime spirituală pe care nu ar fi atins-o niciodată, dacă nu ar fi trecut prin acea experiență. Domnul nu îl menajează pe Iov pentru greșelile comise în mijlocul încercărilor, dar nu Îl strivește pentru aceste greșeli și nici aceste greșeli nu îl împiedică pe Iov să fie înălțat acolo unde a dorit Domnul să îl înalțe. Ispita de a crede că suntem cineva și că avem vreun merit este așa de mare în noi. Și ea este cu atât mai mare cu cât avem performanțe spirituale ca Iov și cu cât avem slujbe atât de înalte ca Moise. Deci pe Moise, Domnul l-a pregătit 80 de ani, pentru ca slava slujbei pe care avea să i-o încredințeze să nu-l strivească și să nu-l înece în mândrie. Dar slujba apostolică avea să fie cu mult mai slăvită decât slujba lui Moise! Ce va face Dumnezeu pentru a pregăti vasul uman pentru o asemenea slujbă? Strategia lui Dumnezeu este fantastică. El nu îl alege pe unul din cei 12 apostoli, ci îl alege pe anticristul secolului 1, pe cel mai de seamă slujitor al diavolului din sec.1, pe cel mai feroce prigonitor al Bisericii. Și îl cheamă în lucrare, nu când acest îl căuta pe Domnul sau se ruga, ci când acesta prigonea Biserica lui Hristos și lupta cu toată puterea sa împotriva Lui. Și îl cheamă în lucrare arătându-i-se direct prin revelație și făcându-i grea opțiunea să dea înapoi. Și de la început Domnul i-a spus că el este vasul pe care l-a ales pentru a duce Evanghelia neamurilor. Domnul vroia să se asigure că acest om nu se va gândi niciodată că Domnul l-a ales pentru că el era cineva, sau avea cel mai mic merit. Ori cât ar fi căutat în trecutul său dinaintea chemării vreun merit, Pavel nu ar fi găsit nici unul, căci era evident că din oamenii din vremea lui, el era cel mai lipsit de merite și cel mai vrednic de moarte căci era un anticrist care se lupta cu toată puterea și cu toate darurile lui împotriva Bisericii lui Isus Hristos. Și alegerea a fost directă și nu prea i-a dat lui Pavel vreă opțiune. Oare după experiența de pe drumul Damascului, Domnul îi descoperă prin revelație directă Evanghelia Sa. Pavel nu are timp nici după convertire să facă ceva care ar fi putut să fie considerat un merit, căci și primește prin revelație directă Evanghelia. El, cel mai lipsit de merite, primește cea mai mare slujbă din istoria omenirii. Aceasta a fost strategia lui Dumnezeu ca să încredințeze o slujbă așa de slăvită unui om fără ca acesta să nu fie strivit de ea și sufocat de propria-i mândrie. APOI, următorul lucru pe care l-a făcut Domnul a fost să îi dea un țepuș în carne care să îl chinuie și să nu-i dea voie să se îngâmfe și să creadă că este cineva, sau că are ceva deosebit pentru care Domnul l-a ales.

Și totuși Pavel a avut ceva deosebit. Nu a avut nici un merit, și a primit deodată și fără trudă cele mai minunate resurse spirituale. Dar partea sa a fost să fie credincios slujbei sale. Și Pavel a fost credincios până la capăt. Ce seriozitate și ce credincioșie. Noul Testament nu înregistrează nici o greșeală mai mare care să fie un prilej de defăimare din partea vrăjmașului. Pavel apelează la toate resursele primite în fiecare zi pentru a trăi cu adevărat o viață de biruință. Aceasta a fost partea lui. Domnul știa dinainte că Pavel va fi credincios slujbei primite, și l-a ales și din acest motiv. Și aici este marea întrebare în raportarea la sine: pe de o parte Pavel vedea că nu a avut nici un merit și că a beneficiat de așa de multe resurse. Dar în același timp era conștient că alegerile sale și credincioșia sa făceau parte din motivul pentru care Dumnezeu l-a ales. Când Domnul l-a ales pe Avraam, ca tată al tuturor credincioșilor, pe Moise ca dătătorul Legii și pe Pavel ca apostolul Neamurilor, El știa despre toți 3 că vor fi credincioși până la capăt slujbei primite. Aceasta era partea lor, care totuși, în lumina ansamblului însemna atât de puțin. Partea lor era a lor și era reală și prin aceasta îi deosebea de ceilalți fii ai oamenilor. Și ei erau conștienți de partea lor. Și totuși, aceasta era așezată într-un asemenea context spiritual încât ei puteau învinge ispita de a gândi că sunt cineva. Cum e posibil? Cred că singura posibilitate este ca partea lor să fie percepută atât de mică în comparație cu partea Domnului. Partea lor ar fi o picătură de apă din toate mărele și oceanele lumii, partea lor ar fi ca un electron din tot Universul, ca o boabă de nisip din toate nisipurile lor. Partea lor nu trebuie negată căci ea este cea care face diferența, și cea la care trebuie să fim atenți clipă de clipă. Dar partea noastră nu ne va împinge spre mândrie atunci când o vom vedea în ansamblul harului lui Dumnezeu pentru noi. Pavel avea acest ansamblu, și de aceea, în ciuda credincioșiei sale excepționale de care era conștient, el se vedea pe sine ca pe cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, ca pe cel dintâi păcătos. Și s-a văzut așa pe sine până în ultima clipă a vieții sale pe acest pământ. Pavel nu doar că a excelat în credincioșie, dar a reușit să rămână smerit până la capăt. Și alături de răbdarea tuturor suferințelor de care a avut parte, biruirea ispitei mândriei a fost cel mai mare trofeu al vieții sale, și aceasta cu atât mai mult cu cât înainte de convertire a alimentat în firea sa pământească tone de mândrie și înfumurare. Și Pavel a reușit să rămână smerit. Iată resursele folosite de el:

- Trecutul său care îi arăta clar că nu a avut NICI UN merit ci că era vrednic de moarte și IAD.
- A rămas lângă crucea lui Hristos, și nu a înlocuit neprihănirea primită prin credință, prin har, cu o neprihănire personală bazată pe performanțele sale spirituale de după convertire.
- A deslușit puterea lui Hristos în sine și nu a confundat-o cu propria sa putere. A recunoscut că tot ce era bun și frumos în el era prin Hristos.
- A înțeles resursele speciale pe care le-a primit și că față de toți ceilalți credincioși i s-a dat enorm.
- A acceptat țepușul care îl pălmuia și chinuia.
- Și-a văzut partea sa de credincioșie în ansamblul planului harului lui Dumnezeu, și și-a văzut-o ca un electron într-un Univers infinit și nemărginit al dragostei, îndurării și puterii lui Dumnezeu.

- A ales mereu să asculte de șoapta Duhului care îl îndemna să rămână smerit.

Pavel a fost un model în credințioșie. da, el a primit resurse speciale. Dar le-a și folosit cu toată credințioșia! Da, i s-a dat mult, dar și i s-a cerut mult, și a trecut prin atâtea încercări, rezistând. Deci, când privim la Pavel nici să descurajăm, înțelegând resursele speciale pe care el le-a primit, dar nici să nu ne culcăm pe o ureche spunând: da, lui i s-a dat mult? Dar nouă căroră ni s-a dat mai puțin, ce facem cu acel puțin: iată întrebarea! Da, nouă ni s-a dat puțin, dar ni se cere mai puțin, și avem parte de încercări mai mici. Ce facem în acele încercări? Domnul ne promite că nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre. Pavel s-a folosit de toate resursele primite și a biruit toate încercările și toate ispitele acelea mari. Dar noi ce facem? Pavel nu este doar o demonstrație a puterii Evangheliei în viața unui om care trăiește într-un decăzut, el este și un model de credințioșie. Și cu siguranță că Domnul l-a ales pentru că a știut că nu va da înapoi și nu va compromite mesajul Evangheliei. Iată ce spune Domnul despre Avraam în Geneza cap.18:

- Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac? Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic, și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să îplinească față de Avraam ce i-a făgăduit. (Gen.18:17-19)

Domnul știa mai dinainte că Avraam negreșit va umbla Calea Domnului. Și atunci din această pricină, Domnul îl cheamă pe Avraam să mijlocească pentru Sodoma, îl cheamă să intre în mari lupte spirituale de fapt. Și acum sunt două observații foarte interesante:

- a) Domnul spune acest lucru chiar dacă știa că în cap.20 Avraam va avea un moment de neveghere și o va da pe soția sa haremului lui Abimelec. Cum să comiți o asemenea faptă cu promisiunea lui Dumnezeu în mâini? Dar Domnul știa și că Avraam a avut această neveghere într-un moment de mare presiune spirituală, și că acesta va reveni pe calea ascultării de El. Deci Domnul nu se așteaptă de la Avraam la o viață perfectă, dar la o viață în care dominantă să fie ascultarea și în care să revină mereu pe calea ascultării de Domnul.
- b) Dacă Domnul nu îl chema pe Avraam să mijlocească pentru Sodoma, cel mai probabil, Avraam nu ar fi avut căderea din cap.20. Avraam intră într-o luptă spirituală pentru Sodoma. Și oricine intră într-o luptă spirituală are parte de contraofensiva celui rău. Nimeni nu scapă. Aceasta este legea războiului spiritual. Și după mijlocirea asupra Sodomei, Avraam este lovit de un puternic duh de îndoială cu privire la protecția și credințioșia lui Dumnezeu care îl face să comită un mare păcat. Deci Domnul știe că Avraam nu va face din prima față contraofensivei spirituale ale celui rău, totuși îl cheamă pe Avraam să mijlocească. De ce? Pentru că Avraam avea resursele necesare să biruie încercarea căci tocmai se întâlnește și măncașe la masă cu Domnul care îi reînnoiește promisiunea. Avraam

a căzut pentru că a făcut o alegere. Domnul ne lasă să facem alegeri. Ele definesc în cele din urmă cine suntem noi, și Domnul nu ne va opri tot timpul din alegerile noastre greșite. Și apoi, pentru că Domnul știa că va interveni să îl salveze pe Avraam din acea capcană a celui rău, și că Avraam va reveni pe calea credinței, și că după acea cădere, credința lui Avraam avea să fie mai puternic ancorată în Domnul. În cele din urmă, războiul se dă asupra credinței noastre. Petru era mai „curat” în ochii săi înainte să se lepede de Domnul, dar credința sa mult mai vulnerabilă. După cădere, el era mai „murdar” în ochii lui, dar după întoarcerea sa la Domnul din acea cădere, credința sa era curățită și mult mai ancorată în Domnul. Cu siguranță că noi suntem foarte preocupați de imaginea noastră. Dar Domnul e mai preocupat de inima noastră și de credința noastră. Cu siguranță că Domnul ne-ar fi putut feri de multe încercări și contexte care au dus la căderi rușinoase ca a lui Avraam și ne-am fi păstrat imaginea noastră bună despre noi, dar am fi rămas în inima noastră cu fisuri și cu credință, cu multe puncte vulnerabile care în contexte mai dificile ne-ar duce la căderi și mai mari care ne-ar fi fatale. Și dacă noi nu vrem să ne tratăm fisurile în cămeruță când Domnul ne înștiințează ca Petru: nu ești ok..te vei lepăda de Mine de 3 ori..., atunci va urma testul care să ne trezească. Și ne va trezi. Nu va fi testul care ne va distruge, ci acela care ne va trezi și ne va smeri, dar și ne va curăți. Petru, după cădere și reabilitare era mult mai în siguranță decât înainte de cădere. La fel și Avraam. Cât de liniștit vorbește Domnul despre finalitatea vieții lui Avraam în cap.18, chiar dacă știe ce va urma în cap.20. Liniștea din inima Domnului aduce pace și liniște în inima noastră. Cu cât ne apropiem mai mult de Domnul cu atât vom fi chemați în lupte spirituale mai mari și cu atât contraofensiva celui rău va fi mai mare, și cu atât vom face greșeli mai mari dacă nu vom fi în veghere permanentă și dacă nu ne vom folosi ca Pavel cu toată credincioșia de toate resursele pe care ni le va pune la dispoziție Domnul. Mare atenție! La un moment dat intri într-o dimensiune a războiului spiritual în care nu îți mai poți permite nici un moment de relaxare, odihnă sau concediu. Trebuie să fii clipă de clipă în luptă, în veghere, în ofensivă, apelând la toate resursele cerului. Ne aducem aminte de David. Cum e posibil ca un om cu atâta succes, cu o așa inimă și cu viața împlinită și cu mai multe soții să decidă așa deodată să se culce cu soția slujitorului său? Autorul nu ne prezintă detaliat procesul căderii lui David, dar ne dă un singur indiciu: deși era vremea războiului, David a rămas acasă și s-a relaxat, și după-amiază spre seară era deja în pat. David a făcut o mică pauză în a mai purta războaiele Domnului, nu s-a mai îmbrăcat în acele zile cu armătura lui Dumnezeu, și atunci legiunile de demoni care luptau zi și noapte împotriva lui, au profitat de nevegherea acestuia, țintind și lovind, iar David lipsit de vigilența luptei spirituale, a ales prea ușor să cedeze ispitei. Și ce a urmat este înfiorător.

Spre deosebire de David, Pavel nu și-a permis nici o clipă de relaxare sau neveghere. El a luptat cu toată tăria sa în fiecare clipă și în fiecare zi a vieții sale. Această dinamică și vigilență zi de zi, l-au ferit pe Pavel de înfrângeri rușinoase și de căderi mari. Nu înseamnă că



a trăit fără păcat, expresie pe care Scriptura o folosește doar în dreptul Mântuitorului, dar a biruit toate testele spirituale, nu a lăsat nici un prilej de defăimare din partea vrăjmașului, nu a dus nici o întristare în Biserica Domnului. Pavel a știut în ce război a intrat și urmând modelul Mântuitorului, nu a căutat pe pământ nici măcar un singur loc în care să își plece capul. Pentru el fiecare zi era o nouă zi de luptă în cel mai mare război al eternității, un război mai real și mai intens decât toate războaiele sângeroase ale oamenilor la un loc. Și AȘA a biruit. Iată de ce Domnul l-a ales pe Pavel și nu pe altcineva pentru lucrarea cea mai mare din istorie. Pentru că Pavel a avut un lucru pe care nici David, nici Avraam, nici Moise, nici Petru nu l-au avut. O perseverență în ofensivă în lupta spirituală în fiecare zi, în fiecare clipă, fără nici un concediu, fără nici o relaxare, fără nici o ezitare. Și dacă privim la noi, cât de ușor în perioadele de liniște și pace lășăm garda jos. Cât de ușor! Cât de ușor! Prea ușor! Și de câte ori repetăm aceeași și aceeași greșeală! Slavă Domnului, că a fost însă un om în istorie ca Pavel care ne-a spălat rușinea nouă tuturor celorlalți oșteni din oastea Domnului și căruia Domnul i-a încredințat cea mai măreață slujbă din istorie. Deci Pavel este o demonstrație a puterii Evangheliei. Dar puterea Evangheliei a strălucit în el nu doar datorită resurselor speciale pe care le-a primit ci și deopotrivă credințioșiei speciale de care a dat dovadă. Ca să îl întrecem pe Pavel nu trebuie să atingem performanțele sale apostolice împuternicite de resurse speciale, dar trebuie să dăm dovadă măcar de aceeași credințioșie față de resursele primite de noi. Și da, viața noastră poate fi o viață de biruință, în care înfrângerile să fie mai puține și mai mici. Evanghelia are putere! Problema este la credințioșia noastră. Cu resursele pe care le avem să urmăm modelul de perseverență a lui Pavel: zi de zi, zi de zi, clip de clipă, clipă de clipă! Și dacă vom face așa, vom rămâne pe stânca tare care este Hristos și nu vom mai trece prin umilințele prin care am trecut.

Deci Pavel este atât vasul care primește resurse speciale, dar și vasul care dă dovadă de o credințioșie specială și trece prin încercări speciale. Iată cum se explică minunata viață de biruință pe care el o trăiește în Hristos. Înțelegând acest lucru, modelul său nu ne va descuraja și complexa, ci ne va motiva să fim și noi credințioși cu toate resursele pe care ni le dă Dumnezeu. Acesta este drumul spre premiul alergării cerești.

Revenind la 2 Cor.cap.1, în v.12 se vede că Pavel, deși este un campion al credinței, nu este un individualist, ci trăiește în și pentru trupul lui Hristos. El se percepe pe sine mădular în trupul lui Hristos, dependent de sprijinul spiritual care vine din partea fraților. El are nevoie nu doar de rugăciunile Corintenilor ci și de rugăciunile multora. El știe că Domnul lucrează la viața sa prin rugăciunile fraților. Izbăvirea de prigonitori el o vede ca pe o binefacere, iar scopul binefacerii este ca cei din trupul lui Hristos să aducă mulțumiri lui Dumnezeu pentru ei. El nu vrea ca frații să îl proslăvească pe el ci pe Dumnezeu. El vrea ca în viața sa să se vadă răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile fraților. Pavel este cu adevărat orientat spre ceilalți. Deși este în mijlocul necazurilor, el se gândește cum prin acestea Dumnezeu poate lucra la întărirea și mântuirea fraților.

Nu știu exact cum primul pasaj al epistolei, cel despre mângâiere se armonizează cu scopul principal al scrierii și anume acela de apărare împotriva acuzelor aduse lui Pavel de către apostolii mincinoși. O posibilă legătură ar putea fi încercarea lui Pavel de a le explica de ce nu a ajuns încă la ei, explicație pe care o mai reia în cap.1. Dar cu siguranță este mai mult

de atât. Pavel se dă pildă în ce privește modalitatea de a trece prin necaz. Și ce strălucește cel mai mult este faptul că în necaz el nu rămâne centrat pe sine și pe ceilalți. El nu rămâne blocat nici pe perspectiva de a-și mântui sufletul și de a rămâne în ascultare în mijlocul necazului, ci o depășește, având perspectiva slujirii celorlalți PRIN ÎNSĂȘI necazurile lui. Aceasta este o înălțime spirituală critică. Cristos în mijlocul necazurilor celor mai mari, a rămas orientat spre ceilalți, întărind pe ucenici, dându-i o ultimă chemare a harului lui Iuda, evanghelizându-l pe tâlharul de pe curce, încredințându-o pe mama sa în grija lui Ioan. Pavel calcă pe urmele lui Cristos. Vom mai reveni la legătura dintre pasaje.

## Deciziile lui Pavel (1:12-22)

În acest pasaj pare mai clară acuza la care răspunde Pavel. Se pare că aceasta viza faptul că el ia decizii în mod ușuratic și este schimbător ca vremea, este dual, trecând foarte repede de la DA, la NU. În același timp se are în vedere și acuza, că Pavel i-a uitat și neglijat pe cei din Corint, fiind mai preocupat să slujească alte Biserici.

Pavel le aduce aminte că mărturia lor față de ei a fost impecabilă. Argumentul lui Pavel este mărturia dată de cugetul lor. Pavel crede în mărturia cugetului său. El crede în conștiința pusă de Dumnezeu în el și luminată de Duhul Sfânt. Pavel mai folosește această expresie în alte contexte: Rom.9:1. El crede în capacitatea de autoevaluare spirituală prin cugetul luminat de Duhul Sfânt. El crede că un om sincer care caută voia lui Dumnezeu sub lumina Duhului Sfânt și a Cuvântului Său, se poate evalua spiritual într-un anumit domeniu. Așezându-se în fața propriei conștiințe, verdictul lui Pavel despre sine este că mărturia sa față de Corinteni a fost impecabilă. El vede cu claritate că sfințenia și curăția de inimă de care au dat dovadă, nu a venit de la ei, ci de la Dumnezeu. Pavel distinge cu claritate lucrarea Duhului în el, de lucrarea firii pământești. Dumnezeu a putut lucra această mărturie frumoasă prin ei, pentru că ei au ales să se bizuiască nu pe o înțelepciune lumească, ci pe harul lui Dumnezeu. Ei nu s-au încrezut în capacitatea lor de a-i convinge pe Corinteni și nu au apelat la o înțelepciune lumească care tinde să manipuleze, să fie lingușitoare, să compromită adevărul pentru a obține aprecierea și aprobarea celorlalți, ci s-au bizuit pe harul lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu este cel care a lucrat în ei o frumoasă mărturie și tot cel care a convins pe Corinteni să se întoarcă la Domnul. Un punct important de pornire în apărarea lui Pavel este mărturia sa fără pată din mijlocul Corintenilor. Același lucru îl face și când scrie 1 Tesaloniceni. Pavel știe că cel rău este expert în a ne perverti și reinterpreta amintirile. Amintirile Corintenilor despre Pavel erau acum reinterpretate în lumina acuzelor apostolilor mincinoși. Pavel însă dă dovadă de o mare siguranță în ce privește mărturia sa față de Corinteni și acesta este punctul său de plecare.

Pavel le scrie ce le-a mai spus. Însă el știe că sunt mai multe nivele de cunoaștere. El este conștient că cei din Corint cunosc doar în parte anumite adevăruri teologice. Totul pornește cu informații teologice corecte. Dar acesta este doar începutul. El știe că este nevoie de revelație pentru a cunoaște în adânc, apoi și mai profund adevărurile lui Dumnezeu. Pavel le aduce aminte:

- Noi suntem lauda voastră după cum și voi veți fi lauda noastră în ziua Domnului Isus.

Noi suntem chemați să fim slujitori în trupul lui Hristos. De aceea, lauda și răsplătirea noastră în ziua finală va fi ce am zidit în Casa Domnului. La fel cum despre Iotam din 2 Împărați s-a consemnat că el a zidit poarta cea mai înaltă a Casei Domnului, la fel se va consemna despre fiecare din noi cât am zidit prin viața noastră la Mărețul Templul al slavei, Noul Ierusalim, Biserica lui Hristos. Deci nu se va evalua cât am zidit în noi, ci cât am zidit în ceilalți. Și atunci cum rămâne cu chipul lui Hristos zidit în noi? Simplu: Hristos înseamnă

dăruire către ceilalți. Deci chipul lui Hristos zidit în noi va crește în măsura în care vom sluji pe ceilalți și se va reflecta în această slujire. Iar pe de altă parte, Hristos a fost înălțat în slavă în prezența Tatălui după înviere, dar parte din răsplătirea noastră suntem noi. Răsplătirea lui Hristos este completă prin noi. Facem parte din această slavă. La fel și noi: vom fi răsplătiți cu chipul lui Hristos care se va zidi în noi prin slujirea celorlalți, și în același timp vom fi răsplătiți prin bucuria eternă a Tatălui pentru sufletele pentru care ne-am jertfit și pentru care am trăit. Ele vor fi acolo! Ele nu sunt doar un mijloc prin care se zidește chipul lui Hristos în noi. Ele contează în sine. Noi nu am fost doar un mijloc prin care Dumnezeu s-a descoperit pe Sine prin Hristos, iar Hristos a ajuns în slavă ca om. Nu, ci noi am contat în sine. Dumnezeu a vrut să ne mântuiască, și de aceea răsplătirea lui Hristos este Mireasa Sa, la fel cum răsplătirea noastră este Casa Lui Dumnezeu pentru care ne-am jertfit. Ceilalți nu sunt mijloc neglijabil prin care Dumnezeu ne va răsplăti. Deci nu este ceva de genul: ***fie că te vor asculta, fie că nu te vor asculta, tu propovăduiește cuvintele Mele căci Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.*** Cu siguranță că și această frază conține mult adevăr. Dar nu ne putem opri aici. Pavel nu judecă astfel. Oricum eu trăiesc în ascultare de Domnul și vă slujesc necondiționat: fie că voi veți merge sau nu până la capăt, oricum chipul lui Hristos se zidește în mine prin slujirea voastră și răsplata mea nu este afectată. Deși este ceva adevăr în această frază, Pavel nu putea judeca așa, căci dacă gândea așa cu siguranță chipul lui Hristos ar fi fost afectat. Căci, Hristos nu a venit doar să ne ofere mântuirea, ci CHIAR să ne MÂNTUIASCĂ. Noi nu am fost un mijloc către un scop, ci chiar scopul SĂU. Lui chiar i-a păsat de NOI, El ne-a IUBIT și a VRUT să ne mântuiască. El avea slava eternă dinainte de întemeierea lumii. După înviere a primit ceea ce avea deja. Dar ce nu avea era Mireasa. El nu ne avea pe noi. NOI suntem adevărata Sa răsplată și noi suntem rodul jertfei Sale pe care, când L-a văzut, S-a înviorat. Deci, pentru a trăi ca Hristos nu putem trăi noi cu Dumnezeu printre ceilalți. Ci trebuie efectiv să trăim PENTRU CEILALȚI. Cu siguranță că trebuie să fie un echilibru, să acceptăm ca și Hristos că nu toți vor asculta de Evanghelie și că puțini vor fi cei care vor alege Calea cea strâmtă. Dar cu toate acestea, Hristos a plâns pentru cetate, a mijlocit pentru ea, s-a luptat până la capăt pentru mântuirea celorlalți. De aici și durerea și dezamăgirea, dar acestea după voia lui Dumnezeu, și așezate într-un ansamblul spiritual astfel încât să nu fie ca dezamăgirea în care a căzut Ilie în 1 Împ.cap.19, deoarece nu a pus în calcul că oamenii pot da înapoi și pot respinge o mărturie așa de mare. Hristos plânge pentru cetate, dar nu disperă ca Ilie. Isus ȘTIE că după biruința de pe Carmel va urma o bătălie și mai mare. El este vigilent în războiul spiritual și știe că pe ULTIMA sută de metri războiul se întetește și că într-o încercare, de obicei la final, e presiunea cea mai mare. Deci pentru ca chipul lui Hristos să Se zidească cu adevărat în noi, trebuie să trăim efectiv PENTRU CEILALȚI, să ne pese cu adevărat ce se întâmplă cu destinul lor etern. Și acest lucru îl făcea Pavel și dorea să îi învețe și pe Corinteni.

Din pricina apostolilor mincinoși, Corinteni se răciseră față de Pavel și îl judecau, savurau așa-zisele greșeli ale lui. Dar Pavel vrea să le arate că chiar dacă greșelile sale ar fi reale, modul lor de raportare este greșit. Relația lor față de Pavel ar trebui să fie una plină de dragoste și grijă și slujire, căci el este lauda lor în ziua lui Isus Hristos. De obicei, când avem răcă față de un frate sau când ne-a greșit sau avem gânduri de judecată, ne bucurăm când acesta face lucruri rele și rușinoase și care ne confirmă părerea noastră față de el. O, cât de

departe suntem de spiritul paulinic și de duhul lui Hristos! Acei frați fac parte din casa Domnului și ei vor fi lauda noastră în ziua Domnului Isus. Dacă ei cad noi ar trebui să ne întristăm și să ardem și să facem tot ce putem ca să îi reabilităm. Doar n măsură în care vom trăi în acest spirit față de toată Casa lui Dumnezeu, chipul lui Hristos se va zidi din plin în noi.

Pavel le explică faptul că tocmai din acest motiv a dorit să vină la ei pentru ca Biserica din Corint să aibă parte de un al doilea har. Pavel era conștient de harul unic și irepetabil în istorie pe care îl purta cu el. Pavel era Evanghelia. Întâlnirea cu el însemna întâlnirea cu însăși Evanghelia în frumusețea și autenticitatea ei. Pavel nu îi uitase pe cei din Corint și nici nu ținea relația cu ei din alte interese. Pavel dorea ca chipul lui Hristos să crească în Corinteni și ei erau cununa sa de laudă în ziua răsplătirii. Iată care era motivația sa în relaționarea cu ei. Care este motivația noastră când relaționăm cu diverși frați în credință? Principala motivație trebuie să fie cea propusă de Pavel. Dacă ea lipsește sau dacă ea este detronată de alte interese sau motive, atunci nu suntem pe calea devenirii cristice.

Cu siguranță că în lumina celor spuse, hotărârea lui Pavel nu putea fi una în felul lumii sau ușuratică. Deciziile lui Pavel aveau în spate motivații sfinte și perspectiva cerului asupra zidirii Casei lui Dumnezeu. Dar se pare că apostolii mincinoși din Corint îl acuzau pe Pavel că ia decizii în felul lumii și că este schimbător ca vremea. Și poate că aceste acuze aveau la bază faptul că el nu a mai ajuns în Corint. Și de aceea, el le explică atât dorința sa de a ajunge acolo cât și motivele pentru care nu a ajuns încă.

Alte traduceri propun următoarea variantă pentru v.18:

- Dar după cum Dumnezeu este credincios, la fel și vorbirea noastră față de voi nu a fost DA și NU.

Pare cam exagerat să ia ca reper Pavel în acest context credințioșia lui Dumnezeu. El ar spune: "După cum este adevărat că Dumnezeu este credincios, la fel este de adevărat că vorbirea noastră față de voi nu a fost DA și NU". În fața acuzelor apostolilor mincinoși, Pavel le aduce aminte de purtarea sa în mijlocul lor. Corinteni uitaseră acest lucru și cel rău le răstălmăcise amintirile. Dar Pavel le aduce aminte cine a fost el cu adevărat în mijlocul lor. Și le aduce aminte de Evanghelia pe care el le-a vestit-o, Evangheliile pe care el o trăia. Mesajul lui Pavel către Corinteni nu a fost unul caracterizat de incertitudine și confuzie și schimbare aleatoare. Pavel nu le-a spus: în Hristos este mântuire, sau poate nu este, sau nu este totuși chiar așa sigur. Pavel a venit cu un mesaj clar care oferea certitudine. Și acest mesaj era reprezentativ pentru el și caracteriza gândirea și viața lui. Ce frumos este v.20:

- Într-adevăr, toate făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt DA!

Și multe sunt făgăduințele și promisiunile Domnului. Biblia este o carte a promisiunilor. Atât Noul Testament cât și Vechiul abundă de promisiuni. Și sunt promisiuni atât de frumoase și minunate! Unele promisiuni au în vedere viața de acum, iar altele viața de dincolo. Și toate aceste promisiuni sunt valabile pentru oricine este în Hristos Isus. Și acest

lucru nu este ceva probabil, ci sigur. Și n doar unele din promisiunile Domnului, ci TOATE aceste promisiuni sunt pentru oricine este în Hristos Isus. Hristos Isus este spațiul vieții și al mântuirii, și oricine este în El beneficiază de toate binecuvântările și promisiunile divine, căci Hristos este Fiul Preaiubit al Domnului, și Lui Domnul i-a dăruit tot ce este mai frumos și mai minunat, și în El se odihnește toată plinătatea dumnezeirii. Și cine este în Hristos are parte din plin de toate aceste binecuvântări cerești. Ele sunt ale lui Hristos, ele au fost meritate și câștigate de El printr-un sacrificiu imens. Dar în generozitatea Lui, El a ales să ni le dăruiască nouă. El, S-a întrupat, a trăit fără păcat, și a murit pentru păcatele omenirii. Datorită acestei ascultări, El a câștigat toate comorile cerului și Domnul i-a dăruit toată slava eternității. Iar Hristos, în marea Sa dragoste pentru noi, ni le dăruiește nouă. De fapt, El le-a câștigat pentru noi. Noi eram iubita Lui, infidelă de altfel, pentru care S-a luptat și pentru care a câștigat toate promisiunile și binecuvântările cerești, pe care El le avea de altfel pentru Sine din eternitate. Dar El le-a recâștigat ca OM, prin cruce, ca să ni le poată dăruia nouă. Și datorită Lui, aceste promisiuni pentru noi, sunt DA, și nu DA sau NU, sau DA și NU, sau POATE. Corinteni își puteau aduce aminte că acesta a fost mesajul lui Pavel rostit printre ei și că el a trăit și întrupat acest mesaj printre ei. Observăm cât de ușor trece Pavel de la viața sa, la mesajul Evangheliei. Și aceasta pentru că el trăia cu întreaga sa ființă toată Evanghelia. Iată și secretul puterii propovăduirii sale, iată și curajul și îndrăzneala predicării sale. Nu putem predica mai mult decât suntem noi înșine. Dar care trebuie să fie temelia propovăduirii noastre? Noi nu suntem ca Pavel și nu trăim tot timpul toate aspectele Evangheliei. Și pentru Pavel și pentru noi, temelia și dreptul propovăduirii și slujirii vin prin neprihănirea primită în dar de la Hristos. Cel care este socotit neprihănit prin credință primește automat și dreptul de a fi un slujitor în Trupul lui Hristos. Da, cu cât vom împlini mai constant și mai bine mesajul, cu atât propovăduirea noastră va avea mai multă putere. Dar mare atenție la două pericole: pericolul dualismului și ipocriziei și pericolul neprihănirii personale în propovăduire.

Primul pericol. Cu siguranță că trebuie să propovăduim Evanghelia chiar dacă nu o trăim ca Pavel. În cele din urmă, Îl propovăduim pe Hristos, dar nu pe noi înșine. Adevărul trebuie rostit chiar dacă noi l-am încălcat în viața noastră. Adevărul rămâne adevăr. Și când înălțăm Evanghelia să o înălțăm cu smerenie, cu smerenia celui care își recunoaște limitele și carențele și care Îl înalță pe Hristos și nu pe sine, și care propovăduiește un Adevăr pe care el însuși l-a nesocotit prin păcatele sale. Dar de la această smerenie la dualitate poate fi doar un pas. Dacă cineva se complace în încălcarea adevărului și nu caută din toată inima să facă voia lui Dumnezeu, dacă nu revine pe calea pocăinței și nu se luptă apoi până la sânge împotriva păcatului, dacă viața sa nu este ca dominantă în ascultare și creștere spirituală, atunci acest om este dual și propovăduirea și predicarea nu vor face decât să consolideze viața sa duală. Verbalizarea unui principiu pe care nu îl împlinim, ne dă falsa iluzie că noi îl împlinim și ne transformă în farisei. Predicând Evanghelia ne vom putea crea și impresia că o trăim când de fapt nu o facem. Curajul predicatorului are la bază atât neprihănirea primită prin Hristos cât și mărturia cugetului său luminat de Duhul Sfânt care îi spune că deși nu este perfect, nu este dual, nu se complace, ci se află într-o căutare și luptă sinceră de împlinire a Evangheliei. Această mărturie a cugetului nu arată de fapt altceva decât că, credința sa în Hristos este sinceră și autentică. Pe baza neprihănirii primite prin credință, are dreptul să fie un slujitor în

Biserica Domnului după măsura credinței sale, după darurile, puterea și autoritatea primite de la Domnul.

Pericolul 2. Există în firea noastră teologia mântuirii prin faptele Legii. De aceea vom purta în noi mereu ispita de a înlocui neprihănirea primită prin Hristos cu neprihănirea noastră personală. Vom avea tendința să ne însușim roada Duhului harului ca pe ceva al nostru care ne dă dreptul și meritul să slujim. Și astfel, vom sluji de pe pedestalul unuia care merită să slujească, căci el împlinește ce propovăduiește. Când ne vom evalua bine viața spirituală vom avea curajul să predicăm. Când evaluarea va da cu minus ne vom pierde acest curaj. Dar este o minciună și o capcană. Doar Hristos ne dă dreptul să slujim. Roada Duhului ne confirmă că suntem și rămânem în el, doar nu poate fi confiscată ca ceva al nostru care să ne dea dreptul să slujim cu îndrăzneală. Roada Duhului este un har nemeritat la fel ca și neprihănirea primită prin aceeași credință mântuitoare care operează în noi și iertarea și schimbarea întru asemănarea cu Hristos. Dacă trăirea în neprihănire ne face să ne pierdem smerenia celui care se consideră cel dintâi păcătos și se bucură de iertarea prin har, atunci nu suntem pe drumul cel bun. Chiar dacă Domnul ne dă o viață de biruință în Hristos, El vrea să rămânem mereu smeriți lângă crucea lui Hristos, și să păstrăm în inima noastră umilința pe care o avem atunci când suntem iertați de un păcat grav pe care îl comitem.

Pavel arată spre Dumnezeu și nu spre sine. El rostește adevărul despre sine că trăirea sa și deciziile sale sunt în armonie cu mesajul Evangheliei, și faptul că el nu se joacă cu vorbele, ci ia decizii duhovnicești motivatoare de slujirea trupului lui Hristos. Dar el arată spre Domnul. În v.21, el precizează că Cel care îi întărește în Hristos pentru a avea un asemenea fel de viețuire și Cel care i-a uns este DUMNEZEU ÎNSUȘI. Pavel vorbește adesea la persoana întâi singular. El vorbește nu despre creștini în general, ci despre sine și echipa sa, formată din Timotei și Silvan și poate alți câțiva lucrători. Uneori vorbește doar despre sine, iar alteori despre echipa sa. Și din acest lucru învățăm enorm.

- Pavel, deși era un vas unic și special în istorie, nu slujea și nu se lupta singur. El era mereu împreună cu frații, și slujea împreună cu ei. El însuși era un mădular în Trup și avea nevoie de Trup. Nu umbla singur și nu se lupta singur. Mereu era cu o mică echipă de slujitori. Împreună se rugau, propovăduiau Cuvântul, împreună posteau, împreună călătoreau și împreună treceau prin încercări. Pavel știa că el însuși este vulnerabil singur. Nu este loc de individualism în Biserica Domnului. De aceea, nu umbla niciodată singur. Biserica este cadrul de protecție spirituală. Pavel nu s-a lipsit de el, și nici noi nu putem.
- Lângă Pavel erau credincioși care călcau pe urmele lui și trăiau o viață de biruință în Hristos. Deci se poate. Și acei credincioși, erau lângă Pavel, e adevărat, dar nu au avut parte de revelațiile avute de el. E adevărat că a sta lângă Pavel era o resursă specială, dar iată că și Corintenii au stat lângă Pavel și totuși au avut parte de crize spirituale profunde. Dar oameni ca Silvan și Timotei, nu doar că au stat lângă Pavel, dar au crescut din plin cu ajutorul resurselor primite.

- Pavel știa să își aleagă colegii de slujire. Mărturia lor era fără pată ca și a lui, și nici unul din ei nu dădea înapoi și nu cădea de oboseală în mijlocul încercărilor și suferințelor. Pavel era foarte atent când își alegea colegii de slujire. El știa că omul este un vas prin care pot lucra două împărății. Cel rău ne lovește prin cei apropiați, prin cei de lângă noi. Lovește cel mai eficient lucrarea și mărturia liderilor implicați în slujire. De aceea, Pavel a fost ferm când nu a fost de acord să fie însoțit de Marcu după ce acesta i-a părăsit la un moment dat în călătoria lor (vezi Fapte 15b-16a). Colegii de slujire aleși de Pavel, ca Timotei, Silvan, Luca, au slujit cot la cot cu el fără să dea înapoi și au rămas în permanentă veghere și nu au dat prilej diavolului ca să lovească în Pavel și în lucrare prin ei. În același timp Pavel nu a vrut să își irosească timpul investind în vase duale și lipsite de receptivitate.

Deci, Pavel arată spre Domnul. El știe că în sine și prin sine este NIMIC. Domnul este Cel care îl întărește. Și locul de întărire este ÎN HRISTOS. El poate primi sprijin din partea lui Dumnezeu doar în Hristos, căci doar în Hristos este neprihănit, curat, eliberat de mânia lui Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care i-a uns, care i-a pecetluit și care le-a pus în inimă arvuna Duhului. Ungerea și pecetluirea se leagă de arvuna Duhului, căci Domnul i-a uns cu Duhul Lui și i-a pecetluit ca și copiii și slujitorii ai Săi cu Duhul Sfânt. Lucrarea lui Dumnezeu în ei este prin Duhul lui Dumnezeu. Duhul este mai puternic decât firea pământească. Cel care le-a descoperit voia lui Dumnezeu, care i-a motivat și i-a împuternicit să facă voia Lui și să stăpânească tendințele firii pământești, era Duhul lui Dumnezeu. Fără Duhul Sfânt nu putem face nimic. Fără Duhul Lui suntem robi firii pământești și trăim în firea pământească.

Îmi place mult că în v.21 Pavel face referire și la corinteni:

- Și Cel ce ne întărește **ÎMPREUNĂ cu voi în Hristos**...este Dumnezeu.

Pe de o parte, el recunoaște că și Corinteni sunt în Hristos și sunt întăriți de același mare Dumnezeu. Deși este apostolul unic al neamurilor cu resurse speciale, el este întărit de același mare Dumnezeu care întărește pe toți credincioșii și cărora oferă din belșug din Duhul Sfânt. Pe de altă parte, Pavel insistă pe legătura spirituală dintre el și frații lui din Corint. Dumnezeu nu îi întărește și pe ei și pe Pavel, ci Pavel este întărit ÎMPREUNĂ cu ei în Hristos. Ei sunt întăriți de Dumnezeu ÎMPREUNĂ, și prin ceea ce Dumnezeu face pentru ei și printre ei. Pavel, deși este contestat de Corinteni, nu uită să îi onoreze ca frați înălțând poziția lor în Hristos. Pavel știe că cei din Corint au probleme și boli care trebuie rezolvate. Cu toate acestea îi onorează ca frați în Domnul și știe că Domnul este cu ei în Hristos. Cu siguranță, așteaptă de al ei pocăință și schimbare, fără de care nu aveau cum să rămână în Hristos. Dar pentru moment ei sunt frații Săi în Domnul.

Dumnezeu ne întărește prin Duhul Lui și locul în care Dumnezeu ne întărește prin Duhul Lui este în Hristos. Deci toată grija noastră este să fim în Hristos. Dar ce înseamnă să fim în Hristos? A fi în Hristos cred că este expresia cel mai des folosită de Pavel și apoi de tot



Noul Testament. Dar ce înseamnă să fii în Hristos ca să te poți bucura de tot sprijinul din partea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt?